

VEISMÍR S ČOKOLÁDOU

Jana Rečková
Jiří Dluhoš

VESMÍR S ČOKOLÁDOU

Jana Rečková

(in memoriam)

Jiří Dluhoš

Vesmír s čokoládou

© Jana Rečková, Jiří Dluhoš, 2019

Obálka © Jaroslav Svoboda

Ilustrace a sazba © Lenka Kmoníčková

Dovětek © Jiří Dluhoš, 2019

Doslov © Josef Pecinovský, 2019

© Nakladatelství Fortna, z. s., 2019

ISBN 978-80-907070-7-8

PROLOG

OBYTNÁ MOHYLA

Vrcholky Medvědích či (jiným názvem) Čumalivských hor i jejich náhorní plošiny jsou vystaveny větrům, vichrům a vichřicím odjakživa a jsou na to patřičně zvyklé. Na Ammad-Laienu také fouká neustále, obvykle ze všech stran; o nějakém směru se nedá mluvit, protože větrné proudy se točí v údolích a odrážejí od skalních štítů a svahy, zarostlé stromy nebo klečí, je jen nepatrně vstřebávají a tlumí. Vítr na náhorní plošině Ammad-Laien bývá ostrý, řezavý, po většinu roku ledový a často přináší sníh, krupobití a bouře. Přesto nahoře vzniklo město.

Zatím je to spíš městečko, napůl zavrtané do skály pod sebou, ale s dokonale tepelně izolovanými plochými domy, dokonale vytopené i v nejkrutější zimě, dokonale osvětlené. Tajemství životaschopnosti města Ammad-Laienu spočívá hluboko ve skále... Ale nepředbíhejme, protože o elektrárnách se návštěvník hned nedozví. Další kus tajemství spočívá v lidech, kteří chtějí žít s historií, a ta na tomto místě mluví hodně nahlas, přímo křičí. Pokřikuje po každém, kdo se ubytuje, třeba jen na čas, ve zdejších vyhřátých pokojích, a vyhlíží oknem nebo se prochází zastřešenými chodbami, jež nahrazují běžné ulice.

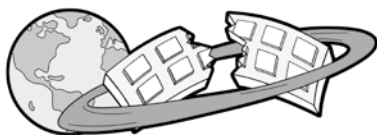
Někdo tohle místo ironicky nazval *Obytný památník*. Větší cynik mohl říct *Obytná mohyla*, a beztak to někdy někdo řekl, ale zaručeně nikoli v přítomnosti správkyně Památníku bitev a míru Kalli Ajlimojne nebo jejího syna Ludika.

Můžete sem kdykoli přijít jen tak na výlet, budou vás brát jako hosta a ukážou vám síně Památníku s reliéfy slavné bitvy

na Ammad-Laienu, která navzdory kronikám i legendám ve skutečnosti neměla vítěze. Ukážou vám i obrazy v jeho horním patře, o nic méně krvavé, zobrazující bitvu na valech Čumalivy, jež i přes různici se názory čerstvých kronikářů postrádala poražené, a podpis mírové smlouvy, jenž se odehrál mezi nákladními auty, rozestavěnými do čtverce, ve vichru, který rval účastníkům papíry z rukou... Dokud mu to kterýsi z nich nezarazil. Mezi přítomnými bylo hned několik takových, kteří to dokázali.

Můžete sem přijít na pár dní, na měsíc, ale to už po vás budou chtít nějakou práci, třeba v podzemních sklenících, při údržbě nebo vaření, v malých, avšak plně automatizovaných dílnách, kde se vyrábí všechno možné – ovšem většinu práce zastanou stroje a vám zbude jen mačkání knoflíků a kontrola výsledků. Pokud tu zůstanete (a to se stává dost často), třeba pro vás přistaví další domek. A časem se seznámíte i s tím druhým, podzemním tajemstvím. A ještě jedna věc. Nesejde na tom, jestli jste člověk nebo macek, a pokud je vám méně než deset dvanáct let, nezáleží ani na tom, čím chcete být. Nikdo vás do ničeho nenutí, což je koneckonců jedno z nejdůležitějších poselství Ammad-Laienu a Památníku.

KNIHA I.

KAPITOLA 1. JEDLÍCI NA POSTUPU

Býval to docela spokojený, skoro šťastný kraj. Býval. Virianě teď její rodná dědinka Nářky občas něčím připomínala tu zlomovou chvíli podzimu, kdy skončí ztřeštěné jásání barev, vítr odvané dokonce i tesknotu a zbude jen ustrašené chvění holých větví a vůně hnití, smíchaná s mlhou.

Ztěžka odvrátila pohled od okna. V televizi právě pečlivě upravená hlasatelka s ustaraným výrazem oznamovala, že se posunuje stanovená hranice. Hranice země, která je opravdu naše; hranice bezpečí. Při posledním posunu se starý Matiasův statek i s celou vesnicí octl v nejisté zóně; to v praxi znamenalo, že obyvatelé se o vlastní bezpečí musí starat pouze a výhradně sami. Glegennordská radnice si nad nimi umyla ruce prostým oznámením, že policie města Glegennordu nebude v této oblasti zasahovat. Když si vás Jedlíci vytipují, máte smůlu... Lidé, lapající po dechu nad zradou zbabělé vrchnosti, byli tak vyděšení, že se ani nezeptali, a co jako ty daně, co platíme? *A než se stačili vzpamatovat, už máme hranici zase o kousek blíž a za temných nocí nám někdo vykrádá špajzky, kůlny a kurníky, a taky občas plení pole a záhony, a co ty únosy? No dobře, za posledních deset let z Nářků žádné dítě nezmizelo, ale málem v každé vesnici v okolí nějaké postrádají...*

Donedávna se Viriana nebála; vlastně byla nakloněna myšlence, že jde o silně zveličené pověsti – jenomže tehdy ještě měla svého ochránce. Ale stejně jí i v té době poměrného bezpečí nade dveřmi visel indikátor po dědovi, pochopitelně vyrobený v Irluginnu, městě technických zázraků (ale i podvodníků); nepochopitelně mu věřila, přestože jeho diody už

dávno nereagovaly ani na ty nejhorší bouřky a při nějakém ohrožení by se zaručeně nezmohl ani na symbolický paprskový útok.

Frank se nad staříčským přístrojem shovívavě usmíval, koneckonců to byla rodinná památka, ne? Takových nebo ještě starších indikátorů bývaly plné Nářky, měli je pověšené skoro v každé chalupě... Už ne. Lidé odcházejí do města a berou si s sebou všechno užitečné. *Prý se teď indikátory prodávají jako starožitnost. Nebo že by jim měšťáci také věřili?*

Ovšem Frank je pryč. Opustil manželku a syna a odstěhoval se. Za prací, ne za jinou ženou, aspoň ona tomu chtěla věřit, a skutečně posílal peníze, jinak by nemohla zaplatit Matiasovo školné a oblečení. Pole kolem vesnice pustla, jako by je opravdu někdo vyjídal, přestože žádný ze sedláků nechtyl ani jediného zloděje. Všichni naříkali na zlomyslné rozmary počasí, někteří ztratili naději a osévali čím dál menší plochu, prodávali traktory... Za víc dřiny méně jídla, a hranice se blíží.

Podle té úhledné paní na naší zašedlé obrazovce, kde se už barvy jedna druhé k nerozeznání podobají, teď musí být někde za řekou. Pro Jedlíky žádný problém, umějí přece létat. Viriana se zarazila. *Nepodléhám až moc té hysterii?* Články v novinách – v těch novinách, které se dají koupit i v náreckém Smíšeném zboží – určitě přehánějí. Jedlíci jsou lidožrouti, Jedlíci pijí dětskou krev, Jedlíci létají a vyvolávají bouře... Ačkoli, s těmi bouřkami a krupobitím... Podle babičky se objevovali na začátku zimy ve sněhových vírech, doprovázených klikatými nebo i kulovými blesky, a unášeli děti. (Tehdy se o tom nejspíš v novinách nepsalo, a i kdyby, tak sem do Nářků denní tisk dorazil jen málokdy.) Vybírali si ty buclatější, aby ne. Babička to musela vědět, připravili ji o mladšího bratra. Bylo mu deset a policie ho nikdy nenašla. A kde tehdy byla hranice! Tehdy nám ještě patřil Upírí les a kus těch skal za ním.

Podívala se na hodiny. *Kde vězíš, Matýsku?*

Matias, její jedenáctiletý syn, se povídačkám o přízračných únoscích dětí nesmál, ale přitom neměl z Jedlíků strach. „Propaganda,“ vysvětloval matce tím rozšafným dospělým tónem, který milovala a nesnášela současně. „Oni budou tvrdit, že nejlépe nás ochrání zdravá výživa – ovšem jde jim o prodej těžce ošizených, a přitom předražených potravin. Buďte hubení s našimi výrobky, a Jedlíci se vám vyhnou! Chápeš?“

Věděla, že to zní rozumně, ale když se stmívalo a Matias nešel a nešel, všechen rozum ji opouštěl, jako by vylétal komínem spolu s kouřem, a zbýval strach. A prudká touha odejít jako ostatní. Zvlášť dnes, po zprávách. Jenomže tady, na nářeckém hřbitůvku, leží její rodiče i prarodiče. Matiasovi předkové. Po tři pokolení už Jestrikové žijí v Nárcích... Matias je čtvrté. *Frankovi se to mluví, když nezná ani své rodiče, natož aby věděl, odkud jeho rodina pochází. A pokud to ví, tak mu na tom nezáleží. Frankovi se to odchází! Nemá kořeny, nemusí se vytrhávat ze země; zafouká vítr, a on se nechá nést jako podzimní list. Nebo jako Jedlík. Ale Jedlíci jsou přece tlustí, ne? Matýsek by na ten očividný rozpor přišel hned... Virianě to trvalo hezky dlouho. Copak by asi řekl, kdybych se rozhodla pro stěhování? Z obyčejného strachu, přiživovaného osamělostí. Kvůli pověrám. Vysmál by se své hloupé, zaostalé matce?*

Bezděčně pevně sepjala ruce. Nebyla si jistá, jestli v pojízdné prodejně s cukrovinkami, která zajížděla do Nárků jednou týdně, nezapomněla nakoupit čokoládu, možná opravdu zapomněla, ale měla to přece všechno úhledně sepsané na papírku... Nenašla sebemenší stopy po nějakém vloupání, ale oni, Jedlíci, možná stopy nezanechávají... *Mám mu to říct?*

Do těžkých venkovních dveří se opřel vítr, rozrazil je, tupé zadunění otřásl celým domkem. Vzápětí se prudce otevřely obyčejné dveře z předsíně. Leknutím vykřikla, připadalo jí,

že z větrného víru, nesoucího provlhlé hnědé listí, vystoupil Jedlík.

„Mami?“ vyhrkl Matias. „Co je?“

„Matýsku!“ Vrhla se k němu a objala ho. Nebyla o moc větší než on, ani se k němu nemusela sklánět. „Já myslela, že... Že přišel...“

„Někdo jiný?“ řekl zamyšleně. Neodtáhl se. Na rozdíl od většiny kluků svého věku se k mámě občas přitulil, a docela rád. „Třeba...“

„V televizi povídali...“ přerušila ho rychle.

„Jo, hranice.“ Matias zavřel dveře na zavoru a stáhl si kabát. „Víš, že Irluginnští na ně pořádají hony? Celé oddíly policajtů. Se samopaly a tak... Nedivím se, že jsou naštvaní. Mě by to tedy naštvalo.“

„Ale to snad bývalo dřív, teď už se přes stanovenou hranici nesmí.“ Vytáhla z trouby večeri, prostřela na starý stůl s léty zčernalou deskou.

„Přibývá jich,“ řekl Matias vážně. „Zajímalo by mě, jak se množí. Jako upíři? Třeba se sem vrátí tvůj prastrýček Albin, až se hranice ještě o kousek posune.“

„Nemluv o tom!“

„Hm.“ Matias se podíval na talíř a zapomněl na všechno ostatní.

Viriana na zdravou výživu moc nedala, považovala ji za výmysl lidí z města, kteří nemají co na práci. To, co tu a tam vyslechla v televizi, jí připadalo jako trápení dětí. Láskyplně pohládila svého baculatého chlapce, kterému z legrace říkali *Macku* nebo *Macíčku*, a napadlo ji, že Halka ze statku u potoka se prostě nesmí odstěhovat, protože kdo by jí prodával sádlo tak levně? Nesnesla by, kdyby Matýsek měl mít hlad. Ale co kdyby Jedlíci začali unášet i prasata?

„Miluju bramborové knedlíčky,“ řekl Matias.

„Zítra bude hrachovka se špekem,“ slíbila mu a na okamžik si připadala jako dřív, ve šťastnějších časech.

Zatáhla závěsy, venku se už úplně setmělo. Zářivka nad dřezem zase začala blikat. *A v obchodě nemají náhradní, copak ta nána nemůže pár objednat? Kdo má pro každou pitomost jezdit do města!*

„Já to nádobí umyju,“ nabídl se Matias. Vyhrnul si rukávy a postavil se k dřezu. Zářivka se kdovíproč uklidnila. Viriana vzala utěrku a spokojila se s rolí pomocnice. Není to úžasné, mít tak hodného syna?

Vítr sílil a televize to vzdala. Tady v kopcích byl stejně vždycky mizerný příjem, a tak lidé z Nářků mívali na večer připraveno žehlení, pletení, zašívání a jiné drobné práce, u kterých se dá sedět. Viriana si vzala knihu, ale nemohla se začíst. *Ten víchr tak skučí! Tak zoufale, žalostně. Nebo strašidelně? Možná už začne sněžit.* Zvedla hlavu.

Matias také naslouchal, místo aby se věnoval domácím úkolům. „Slyším kroky,“ zašeptal.

Zvenčí se ozval rachot, jak se zatřásla závora na dveřích. Něco zalomcovalo veřejí, místností zakroužil průvan, který se sem protáhl neviditelnými štěrbinami. Viriana vyskočila s rukou na ústech. Nechtěla ječet; ještě ne. Jako by tušila, že si musí šetřit hlasivky. Držela se stolu, jako by se bála, že ji ten víchr zvedne. Slyšela, jak neznámá síla vyrazila venkovní dveře ze závěsů. To nebyl jenom vítr, blesklo jí hlavou, to nemohl být jenom obyčejný vítr! Druhé dveře, ty mezi předsíňkou a kuchyní, byly jen z překližky; neuměly ani pořádně bouchnout. I teď jenom hystericky třískly o zeď a zůstaly otevřené, protože se zasekly. *Být tady Frank, nezůstaly by zkrivené, dávno by je spravil, jenomže Frank je pryč, neochrání nás, jsme tu jen my a tma za dveřmi.* Opravdu venku nikoho neviděla. Že by si s námi takhle pohrávaly živly?

BITVA NA AMMAD-LAIENU

Bitva na Ammad-Laienu je chápána jako zvrat ve Velké arrowanské válce, neboť zde poprvé byl významně omezen postup nhiranských vojsk. Odehrála se 12. července 1556 na nejvýše postavené náhorní plošině v čumalivském horském pásu a v okolí. Vojska čumalivské domobrany, vedená Movarem Ajlimojnem, se zde střetla s oddíly maršála Grafta Umervarda, jejichž úkolem bylo dostat pod kontrolu Čumalivu a okolí.

Přestože čumalivská domobrana byla početně i výzbrojí mnohem slabší a postrádala vycvičené jezdce i moderní zbraně, podařilo se jí nhiranské oddíly odrazit. Sám maršál Umervard zde utrpěl těžké zranění a dále se už nemohl osobně účastnit válečných tažení.

Čumalivské hory se staly hlavním útočištěm pro síly odporu proti nhiranské okupaci. Po celý zbytek války už nhiranské síly nemohly využívat horských cest a musely proto pro přesuny i zásobování používat jen silnice v nížinách. Ty byly ovšem jednak rozbité, jednak mnohem delší a vystavené překvapivým útokům povstalců. Tato patová situace, kterou nhiranští okupanti vnímali jako velmi pokračující, nakonec výrazně uspisila konec války.

Tragickým důsledkem dlouhotrvajících bojů v okolí Čumalivy byl praktický zánik společenství místních druidů, kteří se aktivně účastnili bitvy i následných partyzánských akcí a po celou dobu projevovali obdivuhodné hrdinství. Ti nejlepší z nich padli za vlast (viz Mohyla zapomnění na Ammad-Laienu), zbylé pak připravila o dosavadní moc a vliv celková změna životního stylu, kterou přinesli okupanti z Nhiranu – a kterou většina prostých obyvatel považovala za pokrok.

Historie arrowanského kontinentu, díl II: středověk až novověk)

Vítr zakvílel hlasitěji a zalistoval její knihou i Matiasovým sešitem. Ve světnici bylo najednou hrozně zima. Ohlédla se na kamna. Ještě před chvilkou spokojeně sálala, a teď v nich

oheň vyhasl. Vztekla zacloumala zkřivenými dveřmi, uvolnila je a zavřela.

„Kroky,“ opakoval Matias.

Viriana se na něj podívala. Všechny mateřské instinkty ji pobízely, ať okamžitě skočí k němu, přitiskne ho k sobě a chrání své dítě vlastním tělem. Rozum ale šeptající pudy okřikl a řekl jí, že potřebuje zbraň. Vrhla se k pracovnímu stolu, hmátla po nejdelším noži ve stojánku.

Za sebou slyšela Matiase dýchat. Připadalo jí, že jeho dech je najednou pomalý, ale to se jen zrychlil její vnitřní čas.

„Už jdou,“ zašeptal Matias. „Jsou tady.“

Rozhodla se.

Krok k těm tenkým dveřím, které nejsou žádná překážka ani pro zloděje, natož pro Jedlíka. Levou ruku na kliku. Stisknout kliku, krok do předsíně. Obklopila ji tma, tma domácí, promíchaná s tmou zvenčí, temnotou lesní, polní, a děsivou, protože venkovní dveře, důkladné, s kováním, s pořádným, kvalitním zámkem, otevřela čísi mocná ruka a přezíravě je nechala opile kymáčet na závěsech, napůl vyrvaných ze zdi.

Tupá rána, dřevěný třesk. Otočila se rychleji, než si to vůbec stačila pomyslet, ale ještě rychleji jí došlo, co se právě stalo. Dveře do kuchyně se za ní – vlastně teď už před ní – zabouchly. Matias zůstal uvnitř!

Teď zaječela, ale pořádně, z plných plic. *Sousedé, jste hluiši? Nejmiň pět baráků na doslech a obydlených! Kruci, musí mě být slyšet až do Glegennordu! Ne, nikdo neslyší, nikde se nic nepohne, jen tady u nás...*

Matias zdušeně vykřikl, spíš jen tak vyjekl, znělo to víc překvapeně než doopravdy vyděšeně. Ve světnici se už žádný hluk neozýval, jediné Viriana v předsíni křičela, lomcovala klikou a kopala do dolní překližkové tabule. Připadalo jí, že už to dělá celé minuty, že tady zuří a bojuje celé hodiny, vynakládala na odpor těch pitomých dveří veškerou sílu, ustup, povol,

dřevo zatracené! *Tam uvnitř se odehrává něco příšerného! Proč zatracené jsou tak potichu, proč se nervou, nekřičí, neporážejí a nerozbíjejí nábytek?*

Vítr hučí a propěvuje, vydává vysoké varhanní tóny, ale rvačku by přece bylo slyšet i tak! Zdálo se jí, že zaslechla hlasy, jakoby dětské – nesmysl! *Halucinace? Přeludy?* A zase kroky, ty samé, které se ozvaly úplně na začátku, zvláštní kroky, jakoby krátké, a přitom těžké. Smích. Kradmé pohyby. Matias něco mumlá... *Ted! To bylo okno! Otevírají okno!*

Dveře už jejímu zoufalému úsilí nedokázaly vzdorovat, povolily. Viriana s rozběhem vletěla do tmy. *Zhasli, mizerové! Jedlíci. Únosci!*

Matias tady možná ještě je, třeba je ještě v kuchyni, natahuje se po mně, ale já ho nevidím... Všude kolem se míhaly stíny, ovanul ji vítr, kdosi se znovu zasmál, hezky, mírně, vlídně... *Nepřítel se směje. Vysmívá se!* Vrhla se směrem k tomu smíchu, zahlédla koutkem oka šmouhu. Bodla, i když neviděla, na co to vlastně útočí. Zasáhla jen vzduch, zavrávovala, málem přepadla dopředu. Vrazila bokem do stolu – *tady neměl být, oni tady se vším hýbali* – ale zarazila se o něj. Natočila se a bodla znovu, rovnou doprostřed té nejasné šmouhy. Trefila se! Někdo bolestně vykřikl!

Stíny a šmouhy, podobné mžitkám v očích po oslnění, se přesunuly k oknu, doprovázel je jejich spojenec vítr, no jistě, okenice jsou dokořán, volně visí a ty víry si s nimi hrají, ta síla, klidně by zvedla celý tenhle barák!

Všechno to bylo hrozně rychle, Viriana bodala do prázdna, už se jí nepodařilo zopakovat úspěšný zásah, unikali jí a Matias bral s sebou. Vítr zakvílel a přivál jí k uším Matiasův hlas.

„Mami! Mami, neboj!“

Skočila za ním, k oknu, levou rukou něco nahmatala, bylo to měkké a pružné, uhýbalo to před ní, ale ona držela pevně.

Pak ucítla, jak se cosi trhá, sevřela kus nějaké látky... Podrazili jí nohy – ne, to za ně udělal poryv větru, poslušný vír, ta měkká věc byla pryč, zůstal jí v ruce cár látky. Držela ho pevně, i když padala, padala hrozně hluboko, až do bezvědomí.

Probrala se na podlaze u dřezu. Okamžitě si vzpomněla, co se stalo, vyskočila na nohy a rozmáchla se nožem – ani ten nepustila z ruky. Vzápětí se ale zastavila, protože v kuchyni už kromě ní nikdo nebyl. Zářivka se rozblíkala, světlo na stropě se rozzářilo lacinou, řídkou žlutí, oheň v kamnech sám od sebe vzplanul a dutý úder Virianě oznámil, že těžká venkovní veřej je zase na místě. Vzápětí ji následovala okenice.

Nezůstanou po nich žádné stopy, pomyslela si malátně. Kdybych sem nakrásně nějak nalákala ty líné policajty, stejně mi nebudou věřit. Ještě mě obviní, že se o dítě nestarám. Jo, takhle to řeší úřady. Spíš by to chtělo novináře, ti by z toho udělali případ... Ale k čemu by mi to bylo? Jak by to pomohlo Matiasovi?

Sedla si na židli a spustila ruce do klína. Žádné slzy jí netekly. Teď je potřeba myslet. *Myslet!* Žmoulala v ruce kus modré látky, dívala se na něj, ale neviděla ho.

KAPITOLA 2.

PODIVNÉ NEHODY

Frank se s nechutí vyhrabal z teplé postele, chvíli seděl a zvykal si na to, že už je vzhůru. Vstávání uprostřed noci mu nikdy nepřestalo vadit, přestože dostával slušný plat a přestože mu bylo jasné, že lidé chtějí čerstvé pečivo brzy ráno, aby měli něco příjemného do začátku dne. *A co mám sakra já?* Dřív to bývala cigareta, ale kouření se v posledním roce odnaučil. Vlastně měl takový divný pocit, že v tom má prsty Matias. Ten kluk ho skoro děsil. Jako by ani nebyl jeho, což byla samozřejmě blbost, Viriana nepatřila k tomu druhu žen a vůbec nikdy nelhala. Jenomže z Matýska rostla docela zvláštní bytost. Frank si například všiml, že ho přestávají bolet šlachy na předloktí, ty přerézané a znovu sešité coby následek sezóny u dřevorubců v Upířím lese; to bylo ještě předtím, než poznal Virianu. V Irluginnu mu ruku spravili perfektně, jejich kliniky měly fakt úroveň, ale stejně ho staré zranění vždycky trápilo, když se měnilo počasí. Jenže poslední dobou stačilo, aby se Matias kolem něj protáhl a letmo se ho dotkl, a bolest se změnila, sice jako by tak trochu trvala dál, ale jemu už nevadila. Jo, a taky se ztratila chuť na cigaretu.

Možná to byl jeden z důvodů, proč Frank odešel z té dědiny s příznačným jménem Nářky. Neurčitý strach z čehosi nepochopitelného, co najednou viděl v synovi a co mu přivolovalo vlastní zasuté vzpomínky. Něco zapomněl, něco cestou odhodil, teď by se to chtělo vrátit, ale on prostě nevěděl, jestli si chce nebo nechce pamatovat. Asi to byl útěk, říkal si a nebyl na to moc hrdý.

Rozvážení pečiva do četných obchodů a obchůdků po celém městě nebylo zrovna terno, a po Virianě se mu stýskalo. Vlastně i po Matiasovi, je to hodný a poslušný chlapec, i když zatraceně zvláštní.

Zvedl se. Žena v jeho posteli se pohnula, jako se hýbají spáči. Obvykle mu dalo práci vybavit si její jméno, i když s ním byla už přes dva měsíce. Věděl o ní jen to, že je smutná a sama. Takže teď byli smutní a sami dva.

Vypravil se během pěti minut. Kafe si vypije s pekaři a rohlík bude chroupat už za volantem naloženého nákladáčku. Jo, a k rohlíku si dá ranní zprávy. Dozví se o všech zavražděných a okradených za právě uplynulou noc, o všech haváriích, zaviněných opilci – a poslední dobou stále častěji i střízlivými. Aspoň podle některých redaktorů. Ti lidé prý zahlédli divné věci, ale kupodivu ne na obloze, tradičním dějišti zázraků, ale na ulici. *Pch, vznášející se děti!* Děti, kolem nichž se točí miniaturní tornádo, padá kolem nich sníh nebo naopak v dešti neprší...

Dotyční se asi sjeli nějakou novější drogou, na kterou ještě policie nemá detektory ani rutinní laboratorní testy, soudil Frank a s ním většina známých šoférů, pekařů a prodavačů. Jen mu trochu vrtalo hlavou, že by se u městské policie nenašel ani jediný člověk minimálně tak chytrý jako jeho známí. To bylo fakt zvláštní. Ke všemu se tyhle střízlivé havárky soustřeďovaly kolem Muzea výživy. *Co je propána na výživě tajemného? Nebo dokonce zlověstného, jak mezi řádky naznačovaly zprávy?* Podle jedné reportérky pár svědků těch nehod skončilo v blázinci. *Zatraceně, to je snad ještě větší pitomost než Jedlíci, ta úporná pověra místního venkova.* Jenomže na Jedlíky věří i ta nejvyšší místa. To s tím posouváním hranice bezpečí... Vzpomněl si, že včera odpoledne něco zaslechl, v rádiu nebo v televizi, o dalším posunu. V duchu si vybavil mapu. *Hm, Nářky se octly těsně na hranici bezprostředního*

ohrožení. Třeba si to Viriana konečně rozmyslí a přijde za ním. Při té představě se začal usmívat. I když by s tím bylo spousta komplikací, jasně, ale všechno se dá nějak vyřešit, i ta žena v mé posteli...

Ještě nesvítilo; v téhle roční době se úsvit zatraceně loudá a k tomu se ještě schovává za mraky – Frank si někdy říkal, že je mu milejší poctivá tma než to ponuré šero. A někdy mu připadalo, že v tomhle městě je šero pořád. Šero a deštivo.

Odpuzovač deště na předním skle už zase zestárl a drobné kapky se od něj neodrážely, naopak zůstávaly sedět na místě jako malé kulaté bradavičky. Frank si otráveně vzdychl a zapnul stěrače. Majitel tvrdí, že jedna dávka spreje vydrží na deset lijáků. *Pch. Šetří se na odpuzovači, stěrače už by se taky hodily spíš do muzea, blatníky reznou...* No, a tady už zase někdo rozjařený opilou nocí rozmlátil lampy!

Znal cestu i poslepu, ale rozčilovali ho chodci. V tuhle hodinu má slušný občan spát, v ulicích se mají pohybovat leda tak popeláři – ty je slyšet už z dálky, jak si vesele rachotí a je jim fuk, koho vzbudí – a automatické zametače chodníků. *Co tady sakra dělají ti lidé?*

Jeden z chodců se zastavil a zíral na jeho auto. Měl na sobě objemnou bundu a kulicha. Byl nezvykle malý, asi jako desetileté dítě. Když ho Frank míjel, oči mu ve světle reflektorů zasvítily jako zvířeti. Jako vlkovi v lese, napadlo Franka. Otrásl se, po páteři mu přeběhl mrazík. Měl hroznou chuť dupnout na plyn, porušit předpisy o jízdě v centru, jen aby už byl z těch úzkých ulic s historicky cennými barabiznami pryč. Odporné škleby štukových příšerek, podpírajících balkóny, hrozba ohavných chrličů shora, komu se tohle může líbit? Všechno na něj v té čtvrti padalo, domy si šeptaly a ukazovaly si na něj, mrkaly temnými okny...

A mezi nimi se pohybovaly ty malé, objemné postavy. Ne jedna nebo dvě, spíš osm, deset, a jako by se k němu stahovaly

ze všech stran a hrozily. Neměl ponětí, čím by ho takoví zakrslíci mohli ohrozit, jenomže cosi hluboko v něm se třásl a svíjelo a snažilo se ovládnout pravou nohu na plynu. Tak to teda ne, naštvál se. Nejsem dnešní, něco vydržím – i vlastní strach. A vydržel. Jel pomalu a opatrně, jak je to tady v úzkých a místy i strmých uličkách potřeba. Na rozdíl od toho blbečka s mlékem v protisměru. *No ovšem, mlékaři najímají mladé kluky, kteří každou chvíli zdivočí a... Kruci, těch mrňousů tady ale je!*

Překonal nutkání najet přímo do zlověstného hloučku temných postaviček.

Strhl volant, dupl na brzdu. Pneumatiky zaječely, plechy se o sebe otřely, Frank se vyhnul hloučku i mlékařskému vozu a zastavil napříč silnice, zato mlékař se řítit dál, ani nezpomalil, rozhrnul řadu zaparkovaných aut, škrtl o pouliční lampu a narazil rovnou do zdi. Čumák na maděru, pomyslel si Frank, a současně už couval ke kraji, aby nepřekážel provozu (a hlavně sanitce), otevíral dvířka a vyskakoval. Byl na místě nehody tak rychle, že ještě cítil, jak auto i ten barák po nárazu vibrují, slyšel ozvěnu třesku rozbitých lahví a první čůrky mléka, dopadající na chodník. Crrr... Kap. Crrr... Kap. Kapkap...

Dvířka na straně řidiče jednoduše urval, ani si nemyslel, že má tolik síly, chlapíka vytáhl ven, položil na dláždění, nevsímal si malých diváků, i když se mu pořád vnucovali na okraji zorného pole, a pak prostě dělal, co bylo třeba.

„Prý jste mu zachránil život,“ řekl mu o nějakých patnáct minut později policista, vyšetřující nehodu. „Aspoň to povídal ten doktor od záchranky. Prý by se jinak udusil.“

Frank na to neměl co říct. Nepamatoval si, co pro zraněného řidiče udělal. *Asi něco z kurzu první pomoci, ale co?* Vzpomínal si jen, že ho nějak přiměl dýchat, ale jak? Že by mu přidržel čelist tím hmatem, co ho kdysi učili? Čert ví.

„Taky jsem byl trochu v šoku,“ zamumlal neurčitě. Nebyl si jistý, jestli ho policista z něčeho nepodezírá, u nich jeden nikdy neví, ovšem ta nehoda prokazatelně nebyla jeho vina, z postavení aut a brzdových drah to bylo jasné. *Leda by tihle glegennordští poldové byli úplní pitomci, ale tenhle ani moc hloupě nevypadá...*

Policista si toho vyčouhlého chlápka v montérkách prohlížel spíš s úctou než s podezřením. Pochyboval, že by sám dokázal tak bleskově zareagovat a rozdýchat člověka v bezvědomí, se zhmožděným krkem a patrně zlomenou dolní čelistí. *Asi jsou ty kurzy pro řidiče docela efektivní, kdo by to do nich řekl?*

„Viděl jste někoho na chodníku?“ položil první otázku. „Podle jednoho svědka se tam vznášela jakási postava... Řidič se lekl a spletl si brzdu s plynem...“ Kývl bradou směrem k tlustému muži v blahobytném županu, který se rozvaloval opodál ve dveřích blahobytného domu s obzvlášť odpornými ozdobami.

Ne ozdobami, ale ošklivami, napadlo Franka. To bylo Matiasovo slovo.

„Člověk si brzdu s plynem nesplete,“ řekl tiše. „To je blbost. Těch mrňousů tady bylo plno, ale žádnéj se nevznášel,“ dodal.

„Mrňousů?“

„Jo. Ten tlustoch je neviděl?“

„Pan Shverio kouřil na balkóně,“ pravil policista nepřítomně. „Díval se shora. Sledoval mlékařské auto, protože čekal na mléko do kafe...“

„Měl byste se ho asi ještě vyptat,“ poznamenal Frank jemně. Myslel to úplně vážně.

Pan Shverio buď lže, nebo trpí těžkou oční vadou. Ale k čemu by bylo přesvědčovat policajty, že se tady někdo vznášel? Má to snad být jeho soukromá akce *Za noviny strašidelnější?*

Najednou si všiml, že policista už se na něj nedívá. Díval se skrz něj, do blba. *Proč má ten mladík v uniformě tak divný, jakoby skelný pohled?*

„Jistě, měl bych se ho ještě vyptat,“ přisvědčil policista, málem jako by dostal rozkaz. Ruka se mu jaksi škubla, ale pohyb nedokončila.

Div nezasalutoval, všiml si Frank.

Muž se poslušně otočil a vykročil směrem k balkónu a jeho tlustému majiteli, který se na to zatvářil dost překvapeně.

„Hej, neměl bych vám něco podepsat? Myslím jako výpověď. Nebo mám zajít k vám na stanici?“ zavolał Frank. „Musím co nejdřív rozvézt ty rohlíky!“

„Stačí odpoledne,“ odvětil policista se zasněným výrazem. „Musíte přece rozvézt ty rohlíky, ne?“

Frank se vrátil k autu, nasedl a nastartoval, ale stejně mu to vrtalo hlavou, i když už zastavoval u páté prodejny (v tomhle městě byly doslova na každém rohu, a kde neměli kamenný obchůdek, postavili aspoň stánek). Policista udělal přesně to, co mu on, Frank, řekl, a ještě po něm opakoval celé věty. *Co tohle mělo znamenat?*

KAPITOLA 3.

ÚTĚK Z NÁŘKŮ

Vzduch byl cítit sněhem a na loužích křupal tenký ledový povlak. Viriana se svezla v sousedově dodávce až k odbočce na Trhovou. Sice musela poslouchat jeho stížnosti na mizernou úrodu a mizerné ceny a ty mizery, co se odstěhovali do města, ale aspoň jí bylo teplo. Neptala se, co hodlá prodávat či kupovat, a pokud kupovat, tak za co; viděla vrásky na jeho čele, které se pozvolna natahovaly až ke spánkům a k uším, takové vrásky na uších mají sloni, jenomže sloni tam kdesi daleko na jihu za pouští se prostě pasou a nedělají si hlavu s nákupem a prodejem, zatímco soused si hlavu dělá, ačkoli už jednu má, jak by řekl Matias.

Vzlykla, ale snažila se, aby to nebylo slyšet. *Jo, a nezeptala se, čím to, že ji večer neslyšel křičet.* Věděla, že by po ní střelil pohledem a okamžitě zase uhnul očima, ale ne proto, že by tolik dával pozor na cestu. Styděl by se, protože ji slyšel až moc dobře a protože nebyl špatný člověk, vůbec ne. Jen k smrti vyděšený, jako skoro všichni tady za novou hranicí. Každý máme nějakou starost, bolest a žal. Když ti sousedé nepomůžou, chutná to trpce, jenomže otázka zní, jestli by bylo něco platné, kdyby se seběhli třeba všichni chlapi z vesnice a pustili se do těch zatraceně hbitých stínů, které si s sebou nosí vlastní tmu. *Dokázali by je zadržet? Sotva.*

Na křižovatce vystoupila, zamávala a rázně vykročila. Když bude mít štěstí, chytí v Bednici autobus. Je to všehovšudy sedm nebo osm kilometrů, co je to pro zdatnou venkovanku? Přitáhla si kapuci, vítr byl vážně nepříjemný. Jenomže to, co si myslela, že slyší, když jí kapuce přiléhala na uši, bylo horší než

ledové funění, pronikající šálou ke krku. A tak si šňůrku zase povolila. Vítr toho využil a hned jí vytáhl ven pramen vlasů.

Kroky. Krátké, rychlé a skoro veselé. Tančící ve větru. Jako by měla vzadu třetí oko (a nejspíš okýnko v kapuci, ušklíbla se vlastní fantazii) a viděla neohrabané postavičky, které radostně poskakují a povykují. *Hraví Jedlíci*. Kdovíproč si je představovala malé – snad proto, že za těmi dveřmi do kuchyně slyšela jakoby dětské hlasy. *Možná se podobají skřítkům... Kolik jich včera asi bylo?*

Možná mě nesrazí k zemi, přemítala, třeba počkají, až to za ně udělá nějaký pořádný poryv větru. Nebo až sama uklouznu... Sakra! Opravdu málem sklouzla do příkopu; v tomhle počasí se nedá moc chvátat, na silnici namrzla tenká vrstva vody, na ní vyrostla jinovatka jako mech na pařezu – past na neopatrné chodce. Vítr zesílil a jakoby potemněl. Den skomíral, místo aby se rozednívalo. Koutkem oka pořád viděla jakési stíny, chvíli se blížily, pak zase vzdalovaly, ale když se ohlédla, schovaly se. *Můžou být Jedlíci neviditelní? Ačkoli, tady by to ani nepotřebovali...*

Nepřehledné křoví kolem silnice, blízké remízky s červenými šípky na tenkých holých větvičkách a výhrůžně vyčnívajícími černými, omoklými nebo ojiněnými kmeny, obyčejně s orvanou korunou, se skřípěním větví se poddávající větru, a jen o kousek dál lesík, nakročený až do pole, jehličnany tak temné, až by člověk nevěřil, že umějí být zelené – kdyby ho ve škole neučili o fotosyntéze. A skalky, které se sem skutálely z hor, dostaly se pěkně daleko, skoro jako by si tam obří nacvičovali vrh koulí před nějakou světovou obří soutěží. Milióny úkrytů.

V křoví to zaharašilo. Zlověstné zakrákání, které se ozvalo vzápětí, Virianu uklidnilo. Ptáci. Vrány. To nic, klidně si přivolávejte neštěstí, ke mně už přišlo. Vzhlédla k nebi, ale nebe tam nebylo, všude se rozvaloval mrak, od obzoru k obzoru,

lehal si na zem a hrozil, že zavalí i tuhle bezvýznamnou silničku. Zaslechla smích. Nebyl zlý, spíš trochu lhostejný. *Jedlíci nebo živly, je to jedno, pomyslela si unaveně. Pak zakopla o kámen a upadla.*

Nic si nezlomila, jen se jí najednou strašně nechtělo vstávat. Stíny se přiblížily, nebo to byl spíš ten mrak, už už ji zalehne a udusí. Za výběžkem lesa se cosi mihlo. *Modrá barva? Ta do přírody nepatří, leda by kvetly chrpy, ale kde těm je konec, kde je konec létu, všem létům!*

Nadzvedla se. *Určitě je to modrá bunda! Je to člověk, který mě chce jenom postrašit? Zloděj, který mě chce jenom okrást? Nebo mě sleduje Jedlík v modrém? Ať už je to kdokoli, posmívá se mi, hajzl jeden, hraje si se mnou! Vztek jí pomohl na nohy, rozběhla se. Zarazila se uprostřed hnědé, podmáčené louky. Protřela si oči. Nikde nikdo, ticho, i vítr na chvilku ustal. Asi to byla jen halucinace. Po třech nebo čtyřech kilometrech, a už vidím přeludy? Viriano, ty padavko! Dřív jsi teda bývala lepší chodkyně!*

Vrátila se na silničku. Dávala teď větší pozor na výmoly, ale kapuci si nepřitáhla. *Radši snesu lezavou zimu, než slyšet kroky, které... Uslyšela je zas, kroky a pobíhání. Ptáci, řekla si přísně. Vrány v křoví. Žádní Jedlíci. Nechutnala bych jim, jsem hubená.*

Soustředila se na silnici. Na chůzi. Kašlat na modré šmouhy, které... Uklouzla, zapotácela se, ale rychle zase nabyla rovnováhu. Kašlat na kroky za zády. I na ten divný rachot... Rachot se proměnil v cosi povědomého, skoro příjemného. Tak lidský zvuk to byl, že ji vůbec neznepokojil, takže málem nestačila uhnout. Jen málem. Něco zaskřípělo, ale to s jejími strachy nemělo co dělat. Brzdy velkého auta. Mikrobusu, jak zjistila, když se pořádně podívala. Modrá šmouha na okraji jejího zorného pole se vzdalovala, lidský svět, představovaný

tím tmavým, zacákaným autem, se naopak přiblížil. Dveře na boku vozu se otevřely.

„Co tady děláte, v tomhle počasí?“ zeptal se naštvaný hlas. Už jak mluvil, naštvání se z něj vytrácelo.

Viriana si stáhla kapuci. „Musím nutně do Glegennordu. Jdu z Nářků.“ Záměrně vynechala svezení sousedovou dodávkou. Když dělat chudinku, tak pořádně.

„Tak si nastupte,“ pozval ji ten muž. Celkem sympatický, zvlášť když se mu do vlasů opřel vítr a rozčuchal mu ten mane-kýnský účes.

Uvnitř sedělo pět lidí, mikrobús byl stavěný na osm, takže jedna štíhlá osoba navíc se vešla bez problémů. Ti lidé byli oblečení hodně městsky, hodně úhledně, učesaní, ženy namalované. Působili úředně. Viriana si je ve vteřině vyhodnotila jako Komisi. To je fuk jakou. Zvolila a nasadila výraz, který používala při jednání s úřady. Naposled ho potřebovala, když se narodil Matias a Frank byl na městské matrice k nepoužití – a nejen proto, že narození syna vydatně zapíjel. Frank nepatřil do města, ale do lesa. Nebo – což ji napadlo až teď – možná do Čumalivy. Nevěděla proč. Sama už tam nebyla celá léta, naposled se do toho starého města vypravila za vzdálenou tetou jako mladá dívka – tehdy ještě neznala Franka a neměla Matiase. Pamatovala si ale, že se tam cítila doma, mnohem víc doma než kdekoli jinde... *Ne, teď žádné vzpomínky. Soustřed se na okolí!*

Během pěti minut věděla, že skutečně sedí v jednom autě s jakousi inspekcí glegennordského úřadu, týkající se zemědělství, a bavila se s nimi jejich řečí. Dokonce se jí kdosi zeptal, jestli u nich někdy nepracovala. Zavrtěla hlavou a podotkla, že na to nemá kvalifikaci. Viděla, že ji berou vážně. Oddechla si. Zase jednou zapadla do prostředí, aniž by ji to stálo větší námahu, přestože byla oblečená venkovsky, urousaná a unavená. Shodli se, že zemědělství v glegennordském okrese

upadá, a přitom o hrozbě Jedlíků nepadlo ani slovo. Zakázáno. *No jasně. Nesmějí mluvit o tom, co noviny s televizí probírají a propírají už celé týdny. Možná nesmějí mluvit ani o posunuté hranici, kdo ví? Úřady určitě netěší, když musí přiznat vlastní neschopnost... A lidi jakbysmet.*

Cesta utekla rychle a na konci se jí zeptali, jestli by u nich nechtěla pracovat.

„Máte ten správný náhled,“ komentoval to ten chlapík, který ji tam na silnici pozval do auta. Nijak ji tím nevyvedl z míry, takové věci jí lidé říkali pořád.

„Ještě nevím, co budu dělat,“ řekla vcelku pravdivě. „Jestli mi dáte telefon...“

Podal jí pracovní navštívenku. „Tady jste chtěla vystoupit?“

„Ano. Ulice U hrádku. Díky.“ Všechny glegennordské ulice jí připadaly stejné, ale momentálně viděla z okna na ceduli na rohu.

„Jako bych vás znal odjakživa,“ zašeptal jí, když jí přidržoval dveře.

Usmála se a přikývla. I tohle už slyšela stokrát od nejrůznějších lidí. Virianu Jestrikovou všichni znají odjakživa, přestože za celý svůj život nevytáhla paty... No, prakticky nevytáhla paty z glegennordského okresu.

Okamžitě zapomněla na mikrobuse, komisi, toho muže i navštívenku. Zamžourala na domovní čísla, schválně pokroucená a stylizovaná, očividně míněná jako past na cizince. *Jedenáct. Třináct. Ještě dál. Devatenáct. Tady.*

Musela čekat před domem, protože ji domovník nepustil dovnitř. Škaredě na ni zahlížel a brblal něco o zatracených uprchlících a zatracené vládě, která je v tom ještě podporuje.

Hm, tak tenhle ji rozhodně neznal odjakživa, nebo v něm ten pocit přebila nechuť k uprchlíkům, kteří ohrožují jeho pohodlí.

Ber to tak, jak to je, přesvědčovala sama sebe, zatímco v drobném mrholení víc a víc vlhla a vypadala pořád urousaněji. On za to nemůže, možná to takhle píšou v jeho novinách, možná si o pověřivých venkovanech, kteří se cpou do města a otravují, vykládají báby na pavlačích, nebo i vrabci na té jeho pitomé plechové střeše, kam ani mžení, ani vlákénko mlhy nedopadne tiše, bez kovového pazvuku... *Nech ho, nemysli na zlé věci a už vůbec ne na tu ženu, která před chvílkou vyšla a byla i na dálku cítit Frankem...*

Trvalo to věčnost, ke všemu deštivou a čím dál víc větrnou věčnost, ale nakonec se Frank objevil na horním konci ulice. Rozzářil se, když ji uviděl, ale vzápětí pohasl. Vykročila k němu.

„Jen jsem ti přišla říct, že už nemusíš posílat peníze,“ vyslovila větu, kterou si pečlivě promyslela – však na to měla dost času. „Matiasе unesli Jedlíci.“

Normální ženská by teď omdlela, pomyslel si. Viriana ne, ta zůstane silná bez úlevy, dokud jí nepukne srdce. „Pojď dál.“ A zarazil se. Ta žena nahoře...

„Ta tvoje... Právě odešla,“ ozvala se tiše Viriana. „Domovník jí to asi vyslepičil, budeš muset vysvětlovat.“

„To nevádí. Ona není nijak zvlášť moje,“ řekl. Nebyla to výmluva, myslel to tak. Provedl ji kolem domovníkova proskleného budníku, po zašlém schodišti s počmáranými zdmi do ponuré chodby, a pak do nevlídné předsíně a nepochopitelně útulného pokoje. Frank vždycky uměl rozestavit nábytek – přestože ho nikdy moc neměl – tak, aby prostor působil útulně a zabydleně. I jeho nepořádek býval přátelský a poklidný. Už jsem zapomněla, napadlo Virianu, když se letmo rozhlédla. Bála se, že sem přinese chlad Nářků, že rozmáčí všechno, čeho se dotkne, tím deštěm, jímž nasákla na ulici, a slzami, které má uvnitř.

NEBEZPEČNOST MACKŮ

Každý, kdo se s macky setkal, dobře ví, že tito tvorové vypadají na první pohled naprosto neškodně, vzbuzují dojem bezbrannosti a nevinnosti, což je důležitou součástí jejich přirozené kamufláže (působí tak zejména na ženy patřičného věku, u kterých vzbuzují ochranný instinkt).

Ve skutečnosti ovšem dokáže být macek poměrně nebezpečný, zvláště jeho „odbržděné“ formy (třída M, muzeálové). Prostředků, které může použít k obraně a případně i k útoku, je široká paleta a některé jsou skutečně drtivé.

Nezákladnější schopností, kterou disponují naprosto všichni mackové (patrně se vyvinula jako první), je ovlivnění přitažlivosti. Mackové tuto schopnost běžně používají k nadlehčování vlastního těla při pohybu.

V případě potřeby dokáže macek přitažlivost kolem sebe i krátkodobě zvýšit až na několiknásobek, případně prudce roztočit její směrový vektor. Náhlým zvýšením přitažlivosti může macek srazit protivníka k zemi, shodit jej nebo jej přimáčkout na pevný předmět a zabránit mu v pohybu. Roztočením gravitace vzniká vír schopný strhávat a urychlovat pevné předměty a případně i osoby, čímž vznikají nezanedbatelné materiální škody i újmy na zdraví.

Za vhodných okolností (pokud je po ruce dostatek lehkých a ostrých předmětů, například ocelových špon) dokáže být takový útok poměrně nebezpečný. Hlavní účinek na živé lidi však spočívá v hrůze, ztrátě rovnováhy a dezorientaci.

Jiným útokem založeným také na ovlivnění přitažlivosti je zalití nebo zasypání protivníka vhodným materiálem (vodou, sněhem, pískem), přičemž macek dokáže nejen tento materiál vymrstit, ale také jej obalit kolem oběti. Cíl útoku je tak uzavřen v jakési kouli či polštáři, který brání pohybu, rozhledu a případně i dýchání. Pro macka, který nemá psychické zábrany, není problém tímto způsobem menší množství osob udusit nebo utopit.

(Příručka pro příslušníky speciálních jednotek, tištěno v Čumalivě)

Ale Frank jí sehnal župan – svůj, ne té ženské – a uvařil grog a rozvěsil její mokré šaty, kde se dalo. „Povídej,“ pobídl ji.

„Nebudeš mi věřit.“ Viriana se nadechla a začala vyprávět. Když se tak poslouchala, skoro nevěřila sama sobě. Znělo to tak hloupě, tak nesmyslně! „A připadalo mi, že Matias na mě volá, ať se nebojím. Připadalo mi, že on sám se nějak zvlášť nebojí, chápeš?“

„Moc ne. Ale už mě napadlo, že oni chtějí vypadat strašidelně. Chtějí nás děsit.“

Frank se podrbl ve vlasech a vyrobil si na temeni kohouta. Skoro se zasmála, ale to, co pak řekl, vůbec nebylo k smíchu. „Víš, zažil jsem takovou divnou nehodu. Jsou teď málem na denním pořádku. Totiž nočním.“ Nevěděl, jak do toho, ale Viriana ho povzbuzovala tím, jak pozorně poslouchala. „Vznášející se děti děsí řidiče. Ten první kluk nebo co to bylo, on se ani nevznášel, jenom to tak vypadalo... Měl nohy na chodníku, ale jako by nic nevážil... Vlastně ti ostatní tak možná taky působili, jenže já neměl čas moc si je prohlížet. No nevím.“

„Děti,“ řekla zamyšleně. „Mně se fakt zdálo, že slyším dětské hlasy. Myslíš, že ti tvoji trpaslíci a naši únosci dětí... Že to nějak souvisí?“

Podívali se na sebe a najednou oba věděli, že ty dvě věci spolu souvisí.

„Co když jsou Jedlíci už i tady?“ vyslovil Frank jejich společné podezření.

„Ale o co jim jde?“

„No, třeba o životní prostor,“ mínil Frank vážně.

„Možná nás opravdu sežerou,“ napadlo Virianu, i když normálně novinám či televizi příliš nevěřila.

„To se mi nezdá.“ Frank zavrtěl hlavou. „Nikde nenašli žádnou ohlodanou mrtvolu. To když v lesích řádí vlkodlaci... Nebo ještě v dobách, kdy se tu vyskytovali upíři...“

Podívala se na něj. Nikdy o takových věcech nemluvili. Jsme moderní, civilizovaní lidé, znělo jakési jejich nevyslovené krédo. Nechceme slyšet o upírech, vlkodlacích či jiných lykan-tropech, tohle všechno považujeme za pověsti a báje, v žádném případě za historii naší vlasti. A teď si Frank o tom začne, jako by se nechumelilo. Schoulila se na pohovce, držela si v rukou hrnek s grogem a nechtěla už nic slyšet. Aspoň chvíli. *Než si vydechnu. Potom se znovu rozhlédnu po světě a uvidím ho takový, jaký doopravdy je.*

KAPITOLA 4.

PRVNÍ INFORMACE Z PRVNÍ RUKY

Pan Shverio měl možná nějaké zvláštní schopnosti nebo uměl získávat informace tajemnými cestíčkami, které jsou obyčejným smrtelníkům odepřeny, protože si dokázal zjistit Frankovu síťovou adresu a poslat mu vzkaz, a to prosím téhož dne, kdy ho z balkónu zahlédl dole na ulici. Prakticky ještě za tmy.

Ale ať už to bylo, jak chtělo, jestli si vážený pan Shverio myslel, že se Frank před ním bude uctivě uklánět a mačkat v rukou čepici, tak se šeredně spletl. *Pch, jen proto, že je ten tlustoch ředitelem Muzea výživy? Na mě by musela přijít sakra větší šarže,* myslel si Frank, když stoupal po mramorových schodech do ředitelské pracovny. Docela se mu líbilo, jak ta sekretářka před ním vrtí zadečkem v úzké sukni, ale kdyby něco takového chtěla nosit Viriana (nebo Kalli, když už jsme u toho), tak by se jí vysmál a podotkl by, jak je to nepohodlné.

Pozvání vyznělo značně autoritativně na takového přicmrndávače jako Shverio. Když jeho vzkaz dorazil, Frank si našel na Síti Muzeum a zjistil, že se jedná jen o jakýsi odštěpek Ústavu výživy, který zabírá celý severní trakt radnice a další budovy za parkem, s nimiž ho spojuje podzemní tunel. Muzeum původně mělo být na celý komplex také napojeno, ale kopat tunel v historické části města není snadné ani levné, tak není divu, že radnici došly peníze a budova Muzea zůstala samostatná.

„Kašlu na něj,“ zareagoval Frank na Shveriův vzkaz a zahrozil zaprášenému monitoru pěstí. „Tlustoch zvěďavej! Co je mu po mně?“

Viriana se zvedla z gauče, vzala prachovku a obrazovka se pod jejím dotekem rozjasnila. Všechno hned vypadalo jinak. Frank nikdy nepochopil, jak to dělá – to nebylo uklízení, tak přízemní výraz by nikdy nepoužil, kdepak. Jeho žena dokázala, že věci byly skutečně čisté, jakoby i zevnitř.

Kalli odložila tlustou knihu *BÁJE A POVĚSTI STARÉ ČUMALIVY*, v níž až dosud soustředěně listovala, a zamžourala na monitor. „Chceš přece vědět co nejvíc, Franku,“ řekla tiše. „Nemyslíš, že ředitel Muzea výživy by mohl být docela slušně informován o Jedlících?“

„Vždyť to bije do očí,“ přidala se Viriana. „Sám jsi povídal, že to jeho svědectví vypadalo divně. Jako by tím něco sledoval.“

„Kdyby tyhle vznášející se děti... Totiž děti, které se pohybují nezvykle lehce,“ opravil se, „kdyby to vážně byli Jedlíci...“ Frank zatékal pohledem od jedné ženy ke druhé. „Vy si to obě myslíte taky?“

Od chvíle, kdy se Kalli vrátila, si připadal jako cvok. Ty ženské se nejenže neporvaly ani nepohádaly, ba ne, pozdravily se, představily, uvařily si čaj, začaly si povídat a skoro se zdálo, že se sprátelily. Viriana si jméno milenky svého manžela – na rozdíl od něj – zapamatovala napoprvé a vůbec nebyla našťvaná. Ostatně Kalli taky ne. *Tohle není normální*, myslel si Frank, ale přitom pozorně poslouchal, co mu říkají. Už dávno přišel na to, že ženy žijí v trochu jiném světě než muži a že je užitečné občas do něj nahlédnout. *No jo, Jedlíci podle pověstí létají. Tady zase jistý pan Shverio, shodou okolností ředitel Muzea výživy, vykládá o nějakých vznášejících se fakanech.* Jasná souvislost, aspoň pokud jste ženská. Sám si tím tak jistý nebyl, už proto, že na Jedlíky až dosud moc nevěřil.

„Ale co může chtít ode mě?“ zeptal se.

„No, to je další informace, kterou z něj vytáhneš,“ pravila Viriana věčně. Kalli přikývla a znovu se zahloubala do tlustého svazku.

A tak teď Frank vylezl po těch příliš nízkých mramorových schodech – *schodiště pro lenochy*, nazval si ho pro sebe – a vstoupil do ředitelské pracovny, která mu připadala přezdobená a kýčovitá. Zvlášť ty sošky buclatých anděličků ho máty. *Hernajs, tohle má být zdravá výživa?*

Tlustý pan Shverio sledoval směr jeho pohledu. „Výživa,“ promluvil zasněně, „rozhoduje o tom, jak vypadáme, o tom, jak se cítíme, jak dlouho žijeme...“

„Fakt?“ Frank se ušklíbl. Žádné představování, hned od začátku kecý. *To to pěkně začíná!*

„Poslyšte.“ Ředitel muzea změnil tón. „Nepozval jsem vás na přátelské popovídání. Jde o vážnou věc. Přímo o život.“

„Jedlíci,“ řekl Frank.

„Oni sami si říkají mackové,“ poznamenal pan Shverio.

„Mackové?“ Frank se zamračil, zakroutil hlavou. *Matiasovi jsme říkali Macku, asi že byl jako dítě pěkně baculatý. Poslední dobou už z toho začal vyrůstat...* „Jak to víte?“

Shverio mávl rukou. „Později,“ pravil přezíravě. „Mě zajímá, co víte vy. A především mě zajímá to, co umíte. Není to pouhá zvědavost, to mi věřte. Opakuji, že jde o život. O mnoho životů. Stovky, tisíce... Možná o přežití lidské rasy, kdo ví?“

Frank na něj podezíravě zamžoural. „Co bych měl umět? Jako že dobře řídím? Jsem klidnej, to je všechno. Hned tak mě něco nevyděsí.“

„Ale mluvíte o děsu,“ řekl Shverio bezvýrazným tónem.

„Jo. Cítil jsem to, ten strach. To dělají oni?“

„Ano, to dělají mackové. Jsou... velmi nebezpeční, ale lidem to nedochází. Proto jsem poněkud... hm, zdramatizoval své svědectví. Snad pochopíte, když vám vysvětlím pár věcí...“

„Věřím, že jsou nebezpeční. Unesli mi syna. Tedy, nevím, jestli to byli ti samí.“ Frank se bez vyzvání složil do křesla.

Neušlo mu, jak si Shverio podezíravě změřil jeho černé plátěné kalhoty. Neměl důvod k obavám. V otázkách hygieny měl Frank docela jasno – dokázal se umývat a přepírat si šaty i v táboře dřevorubců uprostřed zimy v Upířím lese, a to už něco znamenalo. Čalounění Shveriových křesel rozhodně nijak neohrožoval.

„To ale nechápu...“ zamumlal ředitel. „Ten macek vás vůbec nepolekal...“

„Koukal jsem spíš na nákladák s mlékem,“ vysvětlil Frank. „Řítil se jako blázen. Co mi může udělat nějaký tlustý kluk? Nebo deset tlustých kluků, když sedím v nákladáku?“

„To byste se divil,“ poznamenal Shverio a otřel si čelo. Potil se nějak zvláště. Jenom na čele a na nose, ne na tvářích, ba ani na podbradku. Franka to upoutalo a podíval se na něj pořádně. Na tom obličejí bylo něco v nepořádku. A na těle jakbysmet. Nepřirozené držení i pohyby... Že by byl po nějaké těžké havárie a na proslavené irluginské klinice ho dali dohromady pomoci těch jejich plastů a kybernetických protéz? Ale tlustý muž pokračoval: „Mackové dokážou vyvolat v lidech nepřekonatelný děs. A to bylo přesně to, co dnes nad ránem kolem Muzea prováděli. Ostatně to už provozují pěkných pár nocí.“

„Proč?“

„Copak to není jasné? Vyhánějí vesničany z jejich chalup. Zabírají dědiny a neustále posunují hranici svého území. Co nevidět budou na předměstí... Tady si teprve testují vlastní možnosti ve větším měřítku a připravují si terén.“

„Chtějí se zmocnit Glegennordu?“ hlesl Frank. *Do háje, ještě včera to byla pověra! Ještě před pár hodinami mi připadalo, že mluvím nesmysly, když vykládám o boji o životní prostor... A najednou mi tady skoro totéž povídá někdo zasvěcený do problematiky a myslí to úplně vážně. Najednou je z divoké*

teorie docela reálná hrozba. „Ale... Lidi už nebudou mít kam utéct!“

„Svět je velký,“ pravil pan Shverio. „Zatím.“

Frank si z vrásek na jeho čele přečetl dodatek: *Oni ho ale budou chtít celý.*

Pak si vzpomněl, že ten chlap měl nějakou divnou poznámku. „Co jste to říkal před chvílí? Že nechápete...“

„Chtěl jsem říct, že netuším, proč si vybrali vašeho chlapce. Podle mě není vhodný na mackovskou konverzi.“

Frank si přejel rukou po bradě. „Teď zase nechápu já.“

„Já samozřejmě neznám jeho matku, ovšem... Mám důvody domnívat se, že po vás zdědil určité vlastnosti...“

„Jako třeba že mě ten...“ Frank zagestikuloval směrem k buclatému andílkovi. „Ten vznášející se andělíček nevyplašil?“

„Mimo jiné. Kromě toho jste bez námahy přesvědčil policistu, aby se o vás nestaral, aby na vás prakticky zapomněl, dokud se zase nepodívá do papírů. Dokonce jste ho poslal za mnou a on vás bez váhání poslechl. Nemluvě o tom, jak jste zachránil toho zraněného řidiče. Informoval jsem se na to. Zřejmě by s ním měl potíže i lékař, školený v resuscitaci.“

„Náhoda a klika.“ Frank pokrčil rameny. „No a? Jak to souvisí s Matiasem?“

„Nemyslím, že by to byla klika,“ mínil ředitel muzea. „Máte zvláštní schopnosti. Měl byste se postavit do první obranné linie proti jejich útoku... Asi byste měl proti nim šanci – jako jeden z mála.“ Povzdechl si: „Jenže oni útočí zatraceně plíživě. Tak, že si to málokdo uvědomí. Lidé na to přijdou, až bude pozdě.“

„Poslouchejte,“ ozval se Frank trochu popuzeně, protože pořád ničemu nerozuměl a ředitelovy odpovědi mu připomínaly spíš hádanky než poctivá vysvětlení. „Co jsou vůbec zač, tihle Jedlíci? Démoni, lesní příšery, baculaté děti, upíři? Hm?“

Shverio se zatvářil znechuceně. „Už zase abych dělal zvěstovatele zkázy! Proč si lidé nikdy nic nepřechtou? Proč se aspoň občas nemrknou na Sít a nedají si dvě a dvě dohromady?“

„Třeba proto, že nemají v chalupě připojení,“ navrhl Frank a v očích mu zlověstně zablesklo. „Hele, na nějakou třídní nenávist já kašlu, jasný? Ale pravda je, že venkov je docela chudý, lidi nemají ani prachy, ani čas na počítače. A jak jsem tak poznal zdejší předměstí a činžáky, tak tady máte těch horních deset, ani ne deset tisíc, a hotovo, ostatní se tak tak protloukají. Já si připojení zařídil, jenže vstávám ve tři a rozvážím tři várky denně, poslední v deset, a to pak člověk usíná i vstoje.“

„Sakra, sedněte si,“ řekl ředitel kupodivu docela mírně. Frank si až teď všiml, že vstal a tyčí se nad ním jako hora. Možná jako sopka. Sice zatím nevybuchuje, ale pěkně funí. Zasmál se sám sobě a znovu se posadil. „Fajn.“

Shverio si také sedl, ale už ne za stůl. Přitáhl si křesílko k Frankovi a naklonil se k němu: „Abych to shrnul. Macky jsme vytvořili my sami. Jsou produktem naší vlastní blbosti.“

KAPITOLA 5.

SPOJENCI

„Víš, bylo mi hrozně smutno.“ Kalli zkušeným hmatem vyhrábla z peřináče láhev s podezřele průzračnou tekutinou. Viriana už držela v ruce dvě skleničky. Jejich pohledy se setkaly, obě se usmály. Rozuměly si jako dvojčata. „Daleko od domova,“ pokračovala Kalli, „a ještě ta nemožná pracovní doba v obchodě...“

„Daleko odkud?“ Viriana se pohodlně opřela o rohož za gaučem, pod záda si strčila polštářek.

„Od Čumalivy. Ty přece taky pocházíš tam odtud, ne?“ Kalli si prohrábla tmavé vlasy. Neměla žádný zvláštní účes, nejspíš se stříhala sama, a přitom jí to slušelo. „To se pozná. Tvoje vlasy... Jakživa jsi nebyla u kadeřníka, že ne? Neznáš žádnou kosmetiku kromě mýdla, co? Ale zapadneš do každé společnosti. Stačí, když se umeješ a oblečeš. Stejně lidi nikdy nevědí, co máš na sobě.“

Viriana svraštila obočí. „Nikdy jsem se necpala do společnosti. Do žádné.“

„Jasně. To nemáme v povaze. Ale vtip je v tom, že bys mohla třeba přicestovat časem na středověký královský bál, a hodila by ses tam. Čumaliva je prostě kolébka lidstva, aspoň tady na Arrowanu. Nebo spíš kultury. My jsme ti původní, neředěná krev, a nesejde na tom, že nám už po staletí vládnou všelijací přivandrovalci z Nhiranu.“

„Uf. Rasistko.“ Viriana jedním douškem vypila obsah sklenky a nastavila ji k dolití.

„Přečti si dějepis.“

„Mám jiné starosti. Chci zpátky svoje dítě.“

„Jo,“ řekla Kalli. „To já taky.“

Viriana pomalu postavila skleničku na stolek. „Tak?“

Pozorně si svou společnici změřila. Vypadala jako dívka, mnohem mladší než ona sama, jenže Viriana si vždycky připadala stará. Už ve škole se cítila nesrovnatelně dospělejší proti ostatním spolužačkám, jejich problémy se jí zdály hloupoučké a musela se nad nimi shovívavě usmívat. Ale co se týká pohledu do zrcadla... Nejspíš ani já nevypadám na matku jedenáctiletého kluka, pomyslela si.

„Už to budou dva roky.“ Kalli na okamžik zavřela oči. „Hledala jsem ho. Doslechla jsem se, že mají někde v Upířím lese velkou osadu, jenomže jsem tam pokaždé zabloudila. Dokonce několikrát, protože jsem se za žádnou cenu nechtěla vzdát. Naposled to bylo loni v zimě, už k jaru. Zapadla jsem do závěje, pod ní byl rybník, který už částečně roztál... Málem jsem zmrzla. Žádné mapy toho podělanýho lesa nejsou! Bílá místa, čert aby vzal naše kartografy! Irluginští mají satelit, ale fotky si hamouní pro sebe, ani je nedají na Sít...“

„Tys věděla, že Frank tam dělal dřevorubce?“

„Jo. Řekl mi to. Vozil nám do kšeftu pečivo, dali jsme se do řeči...“

„Ty potvoro vypočítavá,“ řekla Viriana beze zloby. „Ty jsi prostě potřebovala průvodce!“

Kalli popotáhla. Asi to znamenalo souhlas nebo přiznání. Po chvíli se rozvážně napila a zašeptala: „Ještě jsem mu to neprozradila. Ještě jsem o nic nežádala.“

„Chudák Frank... Ale teď se nám tvoje vědomosti můžou hodit,“ pravila Viriana rozhodně. „Uděláme si společný výlet?“

Pan Shverio vyhlédl z okna. Frank Veddin rázoval po ulici dolů. Muzeum se nacházelo v nejstarší čtvrti Glegennordu, kterou před mnoha staletími postavili jako tvrz, tudíž na kopci. Všechny cesty odtud vedly dolů. Frank nepochybně míří k pekárně; blíží se čas, kdy pekaři vytahují z obrovských pecí čerstvou várku pečiva, voňavé rohlíky, housky, chlebové šišky i preclíky, slané, makové, sezamové, všechno to krmivo pro hladové město. A on na tom má svůj podíl. Výživa... Nesmírně důležitá věc, a v těchto dobách důležitější než kdykoli předtím.

Znovu se zahleděl za vzdalující se vysokou postavou. *Jestlipak jsem na něj dokázal zapůsobit? Frank Veddin pochopitelně není z těch, které by člověk přesvědčil pouhou autoritou...*

Pan Shverio těžce sestoupil po onom schodišti pro lenochy, ale nezastavil se v přízemí, minul kukaň vrátného a pokračoval dolů, stále dolů, do sklepa, ani tam se však nezdržel. Vstoupil do skladiště, věnoval letmý pohled starým plakátům, propagujícím nízkotučné sýry (které obsahovaly jakýsi kancerogen, na což se ovšem přišlo až po několika letech), láskyplně pohladil sošku vyzábělé dívky, umouněnou od sazí. Původně měla dokumentovat nezdravé trendy minulého století, kdy dívčí a ženské módě vládly podvyživené modelky, ale jemu se docela líbila. Protáhl se kolem ní, stiskl neviditelný výstupek na stěně a vstoupil do tajné chodby. Tu neprokopali dělníci najatí Ústavem výživy. Ta už tu byla. Odnepaměti. Vedla k němu domů, do jeho skutečného domu. Člověk prostě musí vědět, jaký barák kupuje. Prostudovat plány, nejlépe i ty, které nejsou běžně *přístupné*...

Prošel dalším sklepem, kde na něj pod dalším schodištěm čekal zvláštní pokoj, vybavený sprchou, zrcadlem a šatnou, plnou nezvyklých obleků. Tlustých obleků, dalo by se říct. Jeden z nich měl pan Shverio na sobě. Právě si ho svlékal.

A chystal se do sprchy, protože s takovou zátěží se jeden zapotí. Z poloprůhledné kabinky vylezl mokrý, čistý a hubený.

V županu, stríženém na úplně jiné rozměry, než jaké předváděl na veřejnosti, vyšel do přízemí.

Hanna už byla ze školy doma, pod věšákem se válely její sportovní boty na podpatku – tu hybridní obuv Shverio přímo nesnášel – a jejich hospodyně (pochopitelně zhypnotizovaná tím klasickým způsobem jako každý, kdo pečuje o macka) si v kuchyni pozpěvovala, chystajíc tácy s obrovským množstvím jídla. Hlavně sladkostí.

Z pootevřených dveří se linula vůně, která Shveria vždycky spolehlivě připravila o chuť k jídlu. Zataľ pěsti a v duchu přenesl svou modlitbičku: *Kéž bych tak toho parchanta dostal do rukou!*

Dobře věděl, že by to nejspíš k ničemu nebylo, ti odporní tloušťci se docela uměli ohánět, spíš ho neskutečně štvalo, že některý z Hanniných kamarádů jeho hezkou, nadanou dceru ovládl, vykrmil a zkonvertoval, a tento zločin zůstal nepotrestán. *A ten kluk – pch, vždyť se tomu ani nedá říkat kluk! – si nejspíš dál chodí do školy a ničí další děti, mění je v něco zatraceně nelidského.*

„Ahoj!“ Hannin hlas zněl tlumeně, protože něco pojídala.

Pořád něco pojídala. Ještě před půl rokem se pokoušel zarazit ji, trápil ji hladem a nutil cvičit, jenže ona projevila úžasnou vynalézavost a stala se přebornicí na útěky z domova. Nepochybně jí v tom ten zatracený macek pomáhal, ale Shverio ho nedokázal odhalit.

V její třídě se žádný obzvlášť tlustý chlapec nevyskytoval. Ve škole se jich sice pár našlo, jenže některým už rašily vousy, což u macků nepřipadá v úvahu, jiní zase byli příliš malí, aby Hanně mohli něčím imponovat – holka se přece nebude kamarádit s chlapečkem ze třetí třídy!

Třeba ho potkala v parku... Zaručeně si ji spletl s klukem – vždycky bývala spíš sportovní typ; ty podpatky, to byl výstřelek z poslední doby, možná jí začalo vadit, že neroste...

Těžce si povzdychl. A už ani nevyrosteš, děvče. Někdy by rád věděl, jestli si uvědomuje, co se z ní stalo, ale neodvážil se zeptat.

Hanna se zastavila ve dveřích a skoro celé je vyplnila, až do výšky svých stočtyřiceti centimetrů. Na deset a půl roku – v tom věku ji *to* potkalo – byla vysoká. Teď už ji spolužačky doháněly a předháněly.

„Možná tě budou volat do školy,“ řekla.

„Copak?“ zeptal se nesmírně unaveně. *Nepřítel zvenčí postupuje a domácí nepřítel mě k smrti týrá...*

„Kluci se mi posmívali.“

Klasický úvod. Tak jen dál, děvenko. Pořád jsi moje dcera, i když patříš k jinému druhu...

„Tak jsem do jednoho strčila, druhý upadl sám, jako bych ho odfoukla... A rozbilo se okno.“

„Dáme ho zasklít,“ přikývl rezignovaně.

„Dovnitř začalo sněžit,“ pokračovala Hanna a v její kulaté tváři se objevil výraz nefalšované úzkosti. „Udělal se takový vír... Sebralo to sešity a knížky a tužky. Všechno to vyletělo ven a vzalo to s sebou i Karlu, víš. To je ta protivná holka s copánky jako myši ocásky. Sedí u okna, hned u stolku učitele, aby mohla honem honem všechno žalovat.“ V Hannině hlase zazněla opravdová nenávist.

„Zlomila si něco?“ zeptal se Shverio.

„Ne... Tati, jak můžeš být tak... klidný?“ vyhrkla Hanna uštvane.

„Nejsem klidný,“ řekl. „Hanno. Měla by sis uvědomit, jakými silami vládneš. Copak ti to ten tvůj... učitel, krmič nebo jak ho mám nazvat, nevysvětlil?“

ČUMALIVŠTÍ DRUIDOVÉ

Abychom pochopili dobu čumalivských druidů, opředenu mnoha romantickými představami, musíme především pochopit životní podmínky tehdejších lidí.

V oněch dobách byly čumalivské hory paradoxně mnohem více osídlené než dnes, kdy se lidé stáhli do pohodlnějších měst v nížinách. Před obdobím urbanizace stála prakticky na každé náhorní plošině, kopci a v každém údolíčku nějaká vesnice, samota nebo salaš. Běžným způsobem obživy bylo pastevectví a lov, ale tehdejší lidé uměli v drsných podmínkách hor také pěstovat mnoho zemědělských plodin, a zbytek jídelníčku doplňovali sběrem lesních plodů.

Druidové byli spíše kombinací lesníků, pastevců a lidových léčitelů než mystiků či kněží. Hlavní částí jejich práce byla péče o stáda, domácí zvířata a lovecké revíry. Daleko dříve, než byly vůbec formulovány zásady péče o les, stavěli druidové krmelce pro zvěř, udržovali v rozumných mezích populace dravců a samozřejmě také chránili lidská osídlení.

U vesničanů požívali druidové velké úcty, a právě odtud patrně pramení pověsti o jejich kouzelné moci a tajných vědomostech. Nejsou ostatně zase tak přehnané. Čumalivští druidové byli mistrovskými pozorovateli přírody, nepochybně měli obsáhlé vědomosti o léčivých bylinách, měli dokonale zmapované celé čumalivské pohoří a udržovali mezi sebou pravidelné spojení.

V zimě, kdy byly horské cesty špatně schůdné, se druidové stávali doručovateli zpráv a průvodci cestujících. Mnoho druidů ovládalo čtení a psaní a komunikovalo s okolním světem, a představovalo tak špičku vzdělanosti.

Proslulé druidské obřady se skutečně konaly, jak potvrzuje řada dějepisných záznamů, a opravdu zahrnovaly složité rituály, tance, případně i oběti. Dnešním romantikům by však asi nepřišlo vhod, že tyto obřady často nebyly míněny zcela vážně a většinou po nich následovala hostina a pitka.

(z čítanky pro 6. ročník základní školy)

„Nic mi nevysvětlil!“ zakvílela. „On utekl! Zdrhnul, hajzl jeden, když zjistil, že jsem holka!“

Takže to bylo přesně tak, jak jsem myslel. Shverio klesl do studeného, nevyhřátého křesla, kam si jejich nečetní hosté sedali jen při obouvaní nebo zouvání. Mackové o holky nemají zájem, nekonvertují je. Možná mají obavy, že by si tím snížili počet potenciálních pečovatelek. Hanna měla tu smůlu, že vypadala jako kluk a také se tak chovala. A teď... Co teď s ní?

„Dobře. Tak ti to budu muset vysvětlit sám,“ prohlásil rozhodným tónem.

KAPITOLA 6. V GLEGENNORDU

Frank se vrátil z rozvážky unavený, ale vůbec se mu nechtělo spát nebo jakkoli odpočívat. Naopak. Měl chuť něco podniknout. Hned teď. Jen si nebyl úplně jistý, co by to mělo být.

Doma našel Virianu, Kalli byla pryč.

„Šla spát do té garsonky v prvním patře,“ vysvětlila mu Viriana. „S domovníkem jsme to domluvíly. Ale kdybys chtěl strávit noc s ní, můžeme se prohodit. I to jsme už probraly.“

„Neuvěřitelně chytré holky,“ broukl. Chtěl strávit noc se svou ženou, to rozhodně, jen se nechtěl Kalli dotknout. Byla tak smutná, tak opuštěná...

„Hm,“ řekla Viriana. „Nebudu po tobě požadovat sex, neboj se. Odešel jsi ode mě, tak předpokládám...“

„Nic nepředpokládej!“ přerušil ji zlostně. „V té vesnici na mě všechno padalo! Nářky! Jak příhodné jméno, když tam všichni mají pořád protažené ksichty a v jednom kuse si na něco stěžují! Nikdo mě tam nebral na vědomí, ani po deseti letech, pro ně jsem byl prostě jenom přivandrovalec. Na co sakra jsou tak pyšní? Ani můj syn nesměl dostat jméno po mně!“

Zamrkala. „Nikdy jsi neřekl, že ti to vadí.“

„V porovnání se vším ostatním ani ne,“ připustil už klidněji. „Vydržel jsem tam tak dlouho jedině kvůli tobě. Pak to nějak... přerostlo. Musel jsem pryč.“

„Přišla jsem za tebou kvůli Matiasovi,“ pravila Viriana váhavě. „I když jsem vlastně neměla ponětí, co bys mohl udělat.“

„Já...“ začal, ale najednou zjistil, že nemůže mluvit, protože ho jeho žena líbá jako o život. Nemohl to nechat jenom na ní. To v žádném případě. Vlastně to vůbec nevypadalo, že za ním přišla jen kvůli synovi. Leda by si přála dalšího.

A třeba to tak i dopadne, pomyslel si optimisticky, když se opatrně zvedal z gauče, rozplétaje klubko, ve kterém se nějak octli spolu s několika polštářky a nějakým tím zmuchlaným, potrhaným, dočista zbytečným oblečením.

„Jo,“ vzdychla Viriana. „Takhle jsem si to fakt nepředstavovala. Teď ale musím vstát. Sepíšeme seznam.“

„Seznam?“ Potrásl hlavou, jako by si potřeboval prokrvit mozek, který v uplynulých chvílích nijak zvlášť nepoužíval. „Jaký seznam?“

„Věcí, co budeme potřebovat na cestu.“ Posadila se, spustila nohy na podlahu. Ohlédla se po nějakých šatech, ale pak to vzdala. „Nejradši bych vyrazila hned zítra.“

„Nemají za mě náhradu,“ namítl Frank. Sedl si k ní. Sprcha počká. „Zítra půjdu do práce, a jak skončím ranní rozvážku, vyrazím za šéfem a domluví se s ním.“

„Zodpovědnost,“ řekla tiše. „Rozumím ti, jenže... Jdeme hledat Jedlíky. Příšery, démony, chápeš? Míříme do jejich lesa, do jejich sídla. Nepočítám s návratem.“

Zíral na ni s otevřenou pusou. „Když myslíš, že tam zahyneš, tak proč vlastně...?“

„Musím se o to pokusit. Kalli se mnou souhlasí.“

„Kalli? Co ta s tím má společného?“

„Před dvěma lety jí unesli syna. Hledala ho sama, nějak se dozvěděla o jejich osadě, ale vždycky v Upířím lese zabloudila.“ Viriana na svého muže vrhla soucitný pohled. „Potřebovala průvodce, víš.“

Uf. To je teda pecka, pomyslel si Frank. Vůbec nejsem ten fešák, na kterého se holky jen lepí. Jsem bývalý dřevorubec z Upířího lesa, a to je všechno. Do háje!

„A ty koneckonců taky potřebuješ průvodce,“ řekl věčně.

„Hm?“ Protáhla se. „A nechtěl bys to sprchování ještě odložit?“ Což bylo zřejmě to nejsprávnější, co mohla říct.

Otec odešel brzy ráno, jako obvykle. Hospodyně měla nějaké námitky ohledně absence ve škole, ale dlouho jí to nevydrželo a osmá hodina už ji zastihla spící v pohodlné židli u stolu. Kdepak by dokázala vzdorovat soustředěnému náporu macka... totiž macky?

Hanna si obula své oblíbené boty a široké palety, ve kterém vypadala... no, skoro jako člověk. Sestoupila do sklepa a našla otcovy neviditelné stopy. Nebyly vidět, ale to jí nevadilo. Vedly k dobře zamaskovaným dveřím do tajné místnosti. Hanna se podívala, že ji neobjevila už dřív. Bylo to neskutečně snadné. Prohlédla si tajný šatník nechápavě potřásajíc hlavou. *Táta tolik nenávidí tloušťku! K čemu tohleto má?* Pořádně se rozhlédla a objevila chodbu. Pak už to šlo ráz na ráz – brzy se (konečně, po tolika letech!) dozvěděla, kde její otec pracuje.

Teď ještě zjistit, co v Muzeu vlastně dělá. *Maskota nezdravé výživy?* uchichtla se. Prošla kolem vrátnice, vrátný ji pochopitelně neviděl. To ji Bobík naučil nejdřív ze všeho. Připadalo jí to jako správná legrace. *Jo, legrace.* Bavilo ji dělat ze sebe kluka. Ohromnej fór, ale ty následky!

„Kampak, děvenko?“ Na chodbě hlídkovala starší paní v uniformě zaměstnanců Muzea.

Páni, ta má oči jako ostrůž! „Já jsem Hanna Shveriová,“ představila se Hanna a čekala, co z toho bude. Třeba ta paní tátu zná.

„Ach táák,“ udělala ta paní. „Pan ředitel má, myslím, poradu. Pojď, podíváme se do jeho pracovny. Když tak chvilku počkáš... Nebo... Už jsi tu někdy byla?“

„Ne.“

Hanna se zvědavě rozhlížela, jak procházely jednotlivými sály, touhle dobou ještě opuštěnými. Exponáty Muzea byly značně různorodé. V prvních místnostech převažovaly plakáty, různé grafy se statistickými přehledy a obrazy, jinde měli i knihy, rozevřené na obzvlášť důležitých stránkách, sochy, v jednom sále vzorky nábytku pro normální a obézní lidi, v menších zatemněných místnostech se promítaly smyčky naučných filmů a k návštěvníkům hovořily vemlouvavé hlasy bezpochyby štíhlých a správně živených krasavic. Hanna zhlédla kousek dokumentu o sklizni luštěnin, scénu z mlékárny a drůbežárny, na chvilku se zdržela u akvária s rybami, jejichž maso je prokazatelně nejzdravější, prošla holografickým modelem molekuly nenasycené mastné kyseliny a ve speciální laboratoři si přičichla k různým potravinám, přičemž jí další přívětivé hlasy vysvětlovaly, jak je důležité, aby byla strava pestrá a čerstvá. *No tohle je běs*, myslela si, ale mlčela, protože její průvodkyně jednotlivé expozice očividně prožívala, jako by tu byla poprvé ona, a ne Hanna.

Konečně ji ta dobrá žena nechala o samotě přede dveřmi otcovy pracovny. *Uf. Málem by mě přešla chuť na jídlo...* Což je zřejmě u maca docela událost. Pohodlně se usadila, i když lavice byla po čertech tvrdá, ale Hanna si trošinku zakouzila s gravitací – aniž by věděla, že to dělá. No, v tomhle baráku se asi nedostane nic k jídlu, jen samá teorie, tak si radši zdřímnu, rozhodla se.

Probudil ji dusot na schodišti. Nahoru se hnal nějaký velký chlap a za ním klusala úhledná žena v úzké sukni, nepochybně sekretářka, možná dokonce tátova sekretářka. Ten chlapík vypadal jako dřevorubec, ale současně jako by sem do muzea

patřil, i s tím buranským účesem z roku raz dva a kostkovanou košilí pod vyšisovanou plátěnou bundou, možná by mohl účinkovat v nějakém dokumentu o rožnění hovězího v přírodě – ať už by autor filmu byl pro nebo proti, čímž si Hanna nebyla úplně jistá.

Koukl na Hannu, zamračil se, ale vzápětí se mu na tvář vrátil přátelský výraz, který byl pro něj zřejmě přirozený. „Nevíš, kde je ředitel?“

„Na poradě!“ zakvílela udýchaná sekretářka. „Vždyť jsem vám to povídala!“

„Jo, mně to taky povídali,“ přisvědčila Hanna. „Čekám na něj.“ Zželelo se jí sekretářky, vyvedené z míry přítomností dvou vetřelců, a dodala: „Jsem jeho dcera. A tady pan... Promiňte, zapomněla jsem vaše jméno...“

„Veddin, Frank Veddin,“ chytil narážku na to, že se odněkud znají, a zatvářil se úplně samozřejmě.

„Jo, jasně, pan Veddin počká se mnou. Asi vám to táta zapomněl říct.“

Úhledná žena nejistě přešlápla, zapomněla, že na jehlových podpatcích se to nemá, a skoro spadla, ale Frank ji včas zachytil. Pokusila se o vděčný úsměv, ale koutky se jí samy svěsily dolů. Vykročila zpátky ke schodům.

Frank si Hannu změřil pozorným pohledem. Měl tmavě modré oči, a kdyby trochu (dost) přibral, vypadal by docela příjemně. V duchu se usklíbila. *On si možná teď říká, že bych měla trochu (dost) shodit, a pak bych nevypadala nejhůř.*

„Ještě dnes ráno jsem nevěděla, že je můj táta ředitelem tohoto muzea,“ zahájila konverzaci.

„No, já ho znám od včerejška. Seznámili jsme se při jedné z těch divných autonehod. Rozvážím pečivo, víš?“

Sympatické zaměstnání, usoudila Hanna. „On je ve skutečnosti hubený,“ řekla najednou. Vůbec netušila, proč se

tomu člověku svěřuje. Jako by ji ovládl a ve chvíli si získal její důvěru. Tohle je snad specialita macků, ne?

„Maskování,“ povzdechl si Frank. „Možná si myslí, že na tlouštíky mackové neútočí.“

On ví o maccích, užasla Hanna. *No tohle!* „Mackové na někoho útočí?“ vyhrkla.

Zaváhal. „Přímo asi ne. Děsí řidiče a tak... Z toho jsou ty nehody.“ Zaznamenal, že ta obtlouklá dívenka sedí nějak zvláště. Neměla by na té lavici nějak víc... spočívat? A čím to, že se lavice vůbec neprohýbá? Sakra, co když... „Jsi opravdu děvče?“ vybafl na ni.

V první chvíli se lekla, pak jí to došlo. „Podezíráte mě? Že jsem macek?“

Vážně přikývl. „Mně unesli syna. Chystám se, že si pro něj dojdu, a rád bych od tvého otce dostal nějaké podrobnější informace.“

„Nemyslím, že bych vás nějak ovlivňovala,“ pravila zamysleně. „Tedy jako *mackovsky*.“

„Jo. Vypadá to na vzájemnou důvěru na první pohled,“ konstatoval a mrkl na ni. „Fakt jsi... macka?“

„Asi ano. Byl to omyl, oni chtějí jenom kluky.“

„Proč?“

„To nevím. Nejspíš to neví ani táta, a ten se o ně zajímá už hodně dlouho. Moc ráda bych poznala nějakého jejich vůdce a zeptala se ho. Teda nejenom na to. Mám tisíce otázek.“

Frank se otočil. O sloup za nimi se opíral tlustý pan Shverio, který ve skutečnosti nebyl vůbec tlustý, jen se maskoval, a měl dceru macku. Otíral si z čela pot.

„Tak jste se seznámili,“ promluvil ztěžka. „Na toho člověka nemáš vliv, Hanno. Neuspíš ho, nepřinutíš ho, aby tě krmil, nic takového.“

„Čím to?“ zeptala se.

„Podle mé teorie jsou tihle rezistentní lidé potomky čumalivských druidů. Víte, Franku, ověřoval jsem si dnes ráno něco, co mi včera jen tak blesklo hlavou. Ve starých kronikách z Čumalivy se často vyskytuje jméno Veddinstrael. Až v minulém století si ho někdo – některý z vašich předků – zkrátil na Veddin. Možná nechtěl být nápadný. Úřady si na tyhle staré rody právě nepotrpí.“

„Na pronásledování ze strany úřadů moc nevěřím,“ ozval se Frank.

„Já vím. Ani nejste bojovník za sociální spravedlnost. Asi nejste vůbec bojovník, což nepřekvapí. Vaši předkové nikdy nevyhledávali boj, zpravidla byli toho názoru, že svět je dost velký pro všechny. Ale zdá se, že není. Vlastně nikdy nebyl – ne pro ty, kdo mají potřebu dobývat a ničit.“

Frank vážně přikývl. „Nechci bojovat, chci jenom najít svého syna. Možná byste mi mohl pomoci.“

„Mám v tajné zásuvce satelitní snímky. Od jednoho tajného přítele z Irluginnu. To jste měl na mysli?“ Ředitel Shverio odemkl pracovnu a pokynul oběma návštěvníkům, ať jdou dál.

„Jo!“ vyhrkl Frank. „Přesně to jsem měl na mysli!“

A přesně v té chvíli se Hanna rozhodla, že půjde s ním.

KAPITOLA 7. VÝPRAVA DO UPÍŘÍHO LESA

„Tak kde vás mám vyhodit?“ zeptal se Frankův kolega – vlastně už bývalý – z práce. Řídl opatrně, protože sněžilo, na přední sklo padaly macaté vločky, jež nijak nespíchalý s táním a vzdorovaly starým, zakřiveným stěračům, a tytéž vločky ve větší vrstvě dělaly ze silnice něco jako hrbolaté kluziště.

„Co nejbliž k Upířímu lesu,“ odpověděl Frank.

„Zvláštní doba na rodinný výlet,“ poznamenal řidič.
„Zvláštní počasí.“

„Jo, naše rodinka má zvláštní nápady,“ řekla Viriana.
„Pokud vím, sjízdná silnice končí kousek za Nářky. Pak už je jenom most a za ním takový úvoz, tam se dá v zimě projet leda s teréňákem.“

„Tahle kraksna má už svoje nejlepší léta za sebou,“ pokyvoval řidič, „a nikdy nebyla moc do nepohody. Snad to k tomu mostu zmáknem.“

„Nemám chvíli řídit?“ ozval se Frank. Byl si skoro jistý, že Hanna dodávku tu a tam trošinku usměrňuje, ale vůbec si nebyl jistý, jestli to s řidičským uměním jeho kolegy a kama-ráda jde dohromady. Zvlášť když dotyčný neví, že se mu někdo jiný snaží pomáhat.

„Ts,“ udělal kolega. „Schrupni si.“

Frank zakroutil očima. *Ono se řekne, shrupni si, ale jak, když cítím za sebou napjatou a soustředěnou Hannu a kromě toho vím, že Viriana taky něco tuší a podezření se jí převaluje v hlavě... Auvajs!*

Jedním kolem vjeli do příkopu, ale něco je vrátilo zpátky. Frankovi to připadalo jako momentální částečná ztráta váhy.

Kolo dopadlo na silnici, smyk ale Hanna vyrovnat neuměla, a tak to s nimi pěkně hodilo.

„Fakt bezva počasí,“ pravil řidič kysele.

„Jako tehdy, když ten kat vedl odsouzence na popraviště,“ ozvala se zezadu Kalli.

„A co bylo?“ zeptala se Viriana.

„Ten kat řekl odsouzenci: Ty se máš dobře, člověče, ale já se v téhle slotě budu trmáčet zase zpátky!“

Jako vždy plná optimismu, pomyslel si Frank. „Hele, zastav. Ty budeš řídit ještě zpátky!“ přikázal kolegovi. Protože Frankovi na tom záleželo, řidič ho poslechl a vyměnili si místa. Hanna si trochu oddechla; Frankovi prostě věřila víc. Navíc v jeho tónu neomylně rozeznala nějaký druh ovlivnění. Dělá to trochu jinak než mackové, ale stejně je to poznat... Uvolnila se a hned byla o pár kilo lehčí, jen o tom nevěděla.

Frank se s vločkami a sněhem na silnici skamarádil. Sám o tom nevěděl, dělal tyhle věci podvědomě, stejně jako kdysi mezi dřevorubci. Říkali o něm, že si dovede ochočit i tu nejhorší slotu, i když jemu spíš připadalo, že se prostě jenom umí přizpůsobit a nevádí mu žádné počasí. Právě teď ovšem nebylo podstatné, jak to dělá – potřeboval prostě dojet k Upířímu lesu. Aspoň do Nářků, ačkoli vystupovat v té dědině by nechtěl. Nevěděl proč, ale netoužil po setkání s bývalými sousedy. Nemohli mu nijak uškodit, to ne, jen by musel vynaložit sílu na překonání nevrle nálady, která se kolem nich šířila jako infekce. Zvláštní, dokud mezi nimi žil, neuvědomoval si to. Možná proto, že Viriana je jiná. Vzpomněl si, že on sám podle Shveria také pochází z Čumalivy, to je náhodička!

Hanna se zavrtěla a přetrhla jeho úvahy.

„Nemáš hlad?“ zeptal se.

„Jo.“ Zalovila v batohu a vytáhla nějaké oplatky.

„Měl jsem si pořídit flintu,“ podotkl Frank. „Už je mi jasné, že budu muset cestou lovit.“

„Hm,“ řekla Hanna. „Vy tři teda fakt nemáte s sebou moc jídla.“

„Já moc nepotřebuju,“ ozvala se Kalli ospale. „Rozdělím se s tebou.“

„Hanno!“ Frank jemným pohybem volantu vyrovnal smyk a napůl se otočil. „Přestaň.“

„Rozkaz.“

Viriana zvedla obočí. *Zdá se, že jsem něco přehlédla, pomyslela si. Co je tohle za děvenku? Jak to, že Frank souhlasil s její účastí na nebezpečné výpravě – a jak to, že s tím souhlasil její otec? Vážený pan ředitel, který má náramně exkluzivní informace o Jedlicích. Tedy o maccích. Tajemný ředitel, a kolem jeho dcery také jako by se vznášelo nějaké tajemství. Tak na to se pořádně vyptám, jakmile budeme sami.*

Frank řídil bezpečně a všichni v autě klímali. Stav vozovky se průběžně zhoršoval a Frank si začínal dělat starosti o kama-ráda, který se tudy bude muset vracet. Už toho sněhu bylo dost, začal přesvědčovat oblohu, však na opravdovou zimu je ještě brzy, stejně to všechno roztaje a z krásného bílého sněhu bude nechutná břecha...

Sněhové vločky zřídly a zmenšily se, zafoukal vítr a jal se silnici čistit. Jo, to je ono, zaradoval se Frank a opatrně přidal plyn.

„Pěknej trik,“ promluvila za ním Hanna.

„Jaký trik?“ zeptala se Viriana zmateně. Zbylí dva cestující spali.

„To s tím počasím,“ vysvětlila jí dívka.

„Náhoda,“ prohodil Frank.

„Jo, to ti tak věřím,“ vyprskla Hanna. „Táta povídal...“

„Nářky!“ skočil jí do řeči Frank a ukázal bradou dopředu. Vesnice se před nimi vynořila ze zachmuřeného oparu, mlčící, rozložitě, těžké chalupy za hustými, nepřátelskými ploty, prostydlá, protože tady každý šetří dřevem a elektřina na otop je

zatraceně drahá. Frank si vybavil, jak tady míval od podzimu do jara rýmu a bolavé klouby – jo, dokud se do toho nezamontoval Matias.

„Z komínů se nekouří,“ zašeptala Viriana. „Ani z těch malých kuchyňských. Nikdo nevaří.“

„Blbej nápad,“ mínila Hanna, která už měla zase hlad.

„Neštěkají psi,“ dodal Frank. „Támhle někdo jde!“ Zastavil, přestože to původně neměl v úmyslu. Mezi dvěma ploty se k nim šinula postava o holi.

„Stará Huhlena,“ poznala ji Viriana. Otevřela dvířka a vyskočila do rozbředlého sněhu. „Kde jsou všichni?“ zavolala na shrbenou babku.

Ta se místo odpovědi zašklebila bezzubými ústy a křivým prstem ukázala směrem k městu.

„Všichni odešli?“ přeptala se Viriana tiše. „To to šlo rychle!“

Frank obešel auto a postavil se vedle ní.

Stařena si ho chvilku měřila. „Podívejme,“ zaskřehotala. „Někdo se nám vrátil! Nechceš nás snad zachránit?“

„Ani ne,“ řekl. „Jedeme si jen tak na výlet.“

Upřela na něj ostrý pohled. „Nedostaneš ho zpátky! Teď už je z něj Jedlík. Od nich se děti nevracejí!“

Frank potlačil touhu říct té bábě něco hodně ošklivého a věcně se zeptal: „Kolik jich unesli?“

„Ne moc,“ zachechtala se. „Jenom ty vhodné. Baculaté chlapečky. Jen si nemysli, že je žerou, kdepak!“

Slyšel, jak se Hanna v kabině auta vrtí a něco si brumlá. Pak babka Huhlena vytřešila oči a udělala oběma rukama znamení proti duchům a zlé moci.

„Ty máš jednoho z nich s sebou! On se spráhl s Jedlíky! S démony!“ zagestikulovala, jako by tu bylo nějaké obecnstvo, jako by ještě zůstal někdo ochotný toho přivandrovalce ztrestat.

„Trošinku vám haraší, paní.“ Hanna se vyhrabala z auta a soucitně si stařenu prohlížela. „Nevidíte, že jsem holka?“

Huhlena na ni chvíli zírala s pokleslou čelistí, pak se otočila a chvátala pryč.

„Počkat!“ zavolal na ni Frank. Zastavila se, obrátila a hleděla na něj ještě zděšeněji než předtím na Hannu. „Tady nemůžete zůstat sama,“ pokračoval mírně. „Kamarád vás odveze do útulku v Glegennordu.“ Dlouhými kroky došel k ní, vzal ji pod paži a dovedl k autu.

„Jasně, jenom jestli dojedeme,“ zabrumlal řidič.

„Vždyť už nesněží,“ namítl Frank. „Co nevidět vykoukne sluníčko.“

„Jenom si sbalím pár věcí,“ mumlala babka Huhlena.

„Počkám tady,“ oznámil jí Frank.

Vzdala se. „Tak jo. Stejně nic nemám.“ Obrátila se k Virianě. „Co se to s ním stalo? Býval takovej... mouchy snězte si mě!“

„Možná se jenom probudil,“ řekla Viriana. „Prostě ho poslechněte.“

Pochodovali vytrvale podél potoka, zastavovali se, jen když Frank studoval mapu. Zatím to docela šlo, potok mířil správným směrem. Podle satelitní fotografie pravděpodobně protékal přímo táborem macků, ale jistě to nebylo, protože Upíří les byl pěkně hustý a samé křoví.

„Jako by tady jakživo žádní dřevorubci nepracovali,“ vrtěl hlavou Frank.

„Ten les se hojí hezky rychle,“ řekla Hanna s plnou pusou.

Prudce se k ní otočil. „Co to zase jíš?“

„Nějaké bobule,“ pokrčila rameny. „Jedlé, neboj. Já to poznám.“

„Můžeš mi Franku vysvětlit, co je tohle děvče zač?“ ozvala se Viriana. „Připomíná mi... Jedlíky.“

„Macky,“ opravila ji Hanna. „Frank... Váš manžel vám nevysvětlil, jak si sami říkají? Ale jinak... Skvělý postřeh. Já jsem totiž první macka na světě.“

A bez pobízení začala vyprávět. Jak potkala na hřišti Bobíka a dala se s ním do řeči. Zrovna měla vztek na celý svět, protože se jí Karla posmívala, jak je tlustá. Jakmile si všimla, že ji Bobík považuje za kluka, trochu jí to spravilo náladu. A pak to šlo ráz na ráz. Zatáhl ji do restaurace, na pizzu, potom do cukrárny, kterou měla od táty zakázanou, přesvědčil prodavačku, aby jim – obézním dětem – prodala, nač si vzpomněly, za což mohla dostat pořádnou pokutu. Zeptala se ho, jak to dělá, a on jí tajemně odpověděl, že brzy uvidí. Měla kamaráda, to ji těšilo ze všeho nejvíc. Táta z toho dělal můru, no aby ne, když šéfoval Muzeu výživy, jenže to Hanna tehdy nevěděla... „Teď už vím, proč tak vyváděl,“ dokončila zachmuřeně.

Frank si ji přitáhl k sobě a vzal ji kolem ramen. Přitiskla se k němu, ale vzápětí se zase odtáhla. „Podle táty si mackové dělají z přátelských žen pečovatelky. Myslíš, že budu potřebovat... pečovatele?“

Viriana se chystala něco namítnout, vůbec se jí nelíbilo, jak se ta tlustá holka k Frankovi tulí, ale Kalli do ní jemně šťouchla. „Možná je tvůj kluk teď taky... takový,“ zaseptala.

„Kruci,“ sykla Viriana. Napadlo ji, že měla možná Matiasovi vařit dietněji.

„To nejspíš zatím nikdo nezjistil,“ odpovídal Frank Hanně. „Prozatím zůstaneme kamarádi, jo?“

Když se slunce sklonilo k západu, našel Frank vhodné místo k přenocování. Suché, z jedné strany chráněné omšelou skalkou, z druhé hustým křovím a shora větvemi rozložitě borovice čumalivské. Její dlouhé namodralé jehličí vystýlalo prostor kolem mocného, poměrně krátkého kmene.

„Nasbírejte dříví na oheň,“ přikázal Frank ostatním a sám se pustil do hledání vhodných kamenů na ohniště. Umístil ho stranou, až ke skále, aby nezapálil strom.

Viriana kdesi sehnala náruč suché, dlouhé trávy – nejspíš kvůli tomu musela vylézt až nahoru na skalku, vypadalo to, že je tam větší travnatá plošina. Položila ji ke kmeni a vyrazila pro další. Brzy vyšlo najevo, že buduje jakási lůžka. Frank pochvalně přikývl. Pokud věděl, jeho žena nikdy netábořila v lese, a přesto věděla, jak na to. Hanna přinesla kromě chrastí hrst hub, podle ní jedlých a chutných, a začala je napichovat na tenké klacíky. Kalli přitáhla velkou větev a na ní jako na sánkách pořádný náklad drobnějšího dříví.

„Už tam nechod, Hanno, vždyť je tma!“ zavolala Viriana na dívku, ale Hanna se zasmála.

„Já potmě vidím!“ A zmizela v lese.

Frank se zaposlouchal do jejích lehkých kroků a kývl. Jo, zdá se, že opravdu vidí – ani jednou neklopýtla. Hanna se vrátila s pořádnou náručí dřeva a z kapes vysypala další houby. Frank se ještě vypravil s baterkou pro pár tlustých polen, která tu zřejmě zapomněli dřevaři. Když je s námahou vyprošťoval z houští a mechu, položila se mu na rameno lehká ruka.

„Počkej,“ řekla Hanna.

„Na co?“ Ale odpověď už znal. Polena jako by ztratila váhu, zvednout je byla najednou hračka. „Bezva,“ zajíkl se. „Takhle je odvalíme všechny naráz.“

„Jasně,“ přisvědčila Hanna soustředěně. „Tohle vydrží hořet až do rána, co?“

„Doufám.“ Překročil jakýsi uschlý šlahoun a vyhnul se louži mezi kořeny. „Neumíš čarovat s ohněm?“

„Nevím, nikdy jsem to nezkoušela. Můj... učitel mě nestihl dostatečně poučit,“ odpověděla kysele. „Jsem tak trochu samouk.“

„Fajn, tak to prostě zkusíš,“ řekl Frank jakoby nic. Připadalo mu, že se k ní nesmí chovat příliš soucitně, protože by ji naštvál. „Jde o to, aby plameny nešlehalý až k těm větvím.“

„Jo, zkusím to,“ slíbila Hanna.

Oheň hořel přiměřeně, plameny se držely docela nízko a hezky hřály. A pěkně se nad nimi propékaly laciné špekáčky, kousky chleba i houby. Frank uvařil v kotlíku čaj z jehličí, které natrhal z mladších větví okolních stromů, ale ne z modré čumalivské borovice, to by jim způsobilo děsivé sny a možná i průjem. Hanna si do svého hrníčku nasypala obrovské množství cukru, nikdo to však nekomentoval. Už si zvykali na odlišnosti ve stravování macků a lidí.

Kdesi v dálce se ozvalo zavytí, ale kupodivu neznělo nijak zlověstně, spíš jaksi věcně, jako jeden z běžných projevů lesa.

„To byl vlk?“ zeptala se Kalli.

„Ne, spíš vlkodlak,“ odpověděl Frank bezmyšlenkovitě.

„Cože?“ vyhrkla Viriana. „Tady jsou vlkodlaci? Neříkej, žeš tady nějakého potkal!“

„Ne, to ne,“ ujistil ji rychle. „Ani upíra, když už jsme u toho. Tohle bylo až někde za Železným vrškem, sem oni nechodí.“

„A kdo sem chodí?“ zajímala se Hanna. Oči jí v šeru svítily, ale možná to bylo jen odleskem plamenů.

„Tady spíš potkáš medvědodlaka,“ řekl Frank. „Aspoň to někteří starší dřevorubci povídali. Prý jsou docela přátelští, když je nikdo neohrožuje.“

„Pověry,“ broukla Viriana a přitáhla si deku, do které se po jídle zabalila.

„Párkrát jsem potkal divné lidi,“ pokračoval Frank malinko zlomyslně. „Divně oblečené. V kožešinách a tak, bosé a hodně zarostlé... Odpověděli na pozdrav, ale jinak se moc bavit nechtěli, většinou se honem ztratili v houští.“

„Tuláci,“ ozvala se Kalli.

ÚNIK ČUMALIVSKÝCH DRUIDŮ („NOC DLOUHÝCH NOSŮ“)

V letech následujících po dobytí Čumalivy byla druidská komunita vystavena těžkému pronásledování ze strany nhiranských úřadů. Nhiranští dobyvatelé si byli vědomi velkého vlivu druidů na prostý lid, stejně jako důležité taktické role, kterou sehráli v bitvě na Ammad-Laienu. Druidové byli popravováni, vězněni nebo vyháněni ze země na základě obvinění z čarodějnictví, spolupráce s partyzány a podvracení nhiranského náboženského systému. Zatímco na Ammad-Laienu padlo druidů poměrně málo, v následujících letech utrpěla jejich komunita značné ztráty.

Konečné odstranění posledních druidských starších bylo naplánováno místodržícím Mervadem na svátky konce roku, kdy nhiranská policie neprodyšně uzavřela hranice oblasti Spáleného Zela, kde se tehdy konalo tradiční druidské setkání, a začalo systematické prohledávání místních samot a usedlostí.

Události této noci nejsou přesně zaznamenány, ale je zřejmé, že druidové se o tomto plánu dozvěděli s předstihem a měli připravené únikové cesty. Měli výhodu znalosti terénu a mnohem větší zkušenosti s pohybem v nepříznivém počasí. Shodou okolností také právě v té době došlo k neobvykle masivnímu vlčímu nájezdu. Několik oddílů nhiranské policie zůstalo uvězněno v horských chatách, kde se muži museli zabarikádovat proti hladovým smečkám a bojovat o holý život. Pravděpodobně v této době se podařilo druidům z uzavřené oblasti uniknout a ukrýt se neznámo kde.

Bilance noci byla pro nhiranskou policii skličující. Nejenže se nepodařilo zatknout ani jednoho z druidů, ale mnoho jejich příslušníků zabloudilo v husté vánici nebo utrpělo zranění v boji s rozzuřenými vlky. Několik oddílů policistů bylo objeveno v zapadlých horských srubech až po několika dnech. Fatální neúspěch oblátek byl pro vesničany vzpruhou a vstoupil do mnoha lidových pověstí jako „noc dlouhých nosů“.

(z učebnice dějepisu pro 7. ročník základních škol)

„Možná. Vypráví se o tom taková pověst...“ Frank se odmlčel. Najednou si nemohl vzpomenout, kde ten příběh vlastně slyšel vyprávět. Připadalo mu, jako by ho nějak zdědil, podobně jako třeba modré oči nebo vysokou postavu. „Vlastně to nebylo ani tak moc dávno,“ pustil se do vyprávění, když zjistil, že mu všichni pozorně naslouchají. „Rozhodně už v té době znali lyže... Malý hrdina té pověsti se jmenoval Emien Stratgord a byl to syn druida, jednoho z posledních, kteří se snažili bránit čumalivské hvozdy a jejich obyvatele před cizí mocí, přicházející z Nhiranu. Byl to takový baculatý chlapec, asi jako tady Hanna...“

Hanna překvapeně vypískla, ale okamžitě se zase ztišila. Teď ji příběh zajímal ještě víc.

„Otec ho vzal s sebou na obhlídku,“ pokračoval Frank, když se dívka uklidnila, „snad byla jenom rutinní kvůli pytlákům a zneškodnění jejich pastí, snad tehdy šlo o víc, to už se nikdo nedozvěděl. Fakt je, že ti dva vyrazili na lyžích do lesa, zastihla je sněhová bouře a už nikdy se nevrátili domů.“

Oči všech se na něj upřely. „Tři dny po nich ostatní druidové z kruhu pátrali a po třech dnech našli na sněhu poblíž Vlčiny – to byla dávno opuštěná vesnice, kterou údajně zpusťovali vlkodlaci – roztrhané tělo svého druha. Emienovo tělo se však nikdy nenašlo.“ Frank udělal krátkou pauzu. „Když druidovy pozůstatky obřadně položili na hranici, navršili vedle ní i druhou, za jeho syna. Hranice s tělem vzplanula, ale druhá ne, ať se snažili, jak chtěli. Když spotřebovali tři pochodně a k tomu nějaký ten hořlavý olej, usoudili, že Emien ještě žije. Tohle se opravdu stalo a je to zaznamenáno v kronikách. Zbytek jsou dohady a...“ usmál se, „možná i pohádka.“

Rozhlédl se po svých posluchačkách, které na něm stále visely očima. „Po letech, když cizí moc z Nhiranu zasáhla i Čumalivu,“ rozhodl se ještě pokračovat ve vyprávění, „ocitli se druidové v ohrožení. Noví vládcí na ně pořádali

hony a snažili se je vyvraždit, jenomže se jim to pořád nedařilo. Druidy pokaždé někdo varoval, takže stačili uprchnout a ukrýt se v lesích. Lovce, kteří se odvážili za nimi, pak často přepadali medvědi, ale trochu zvláštní medvědi, kteří se nechovali jako obyčejné šelmy. Jednak útočili nejen tesáky, ale i zbraněmi, oštěpy, ba i luky, jednak dokázali trpělivě číhat v úkrytu a cizí lovce obklíčit. Ten, kdo druidy varoval, byl někdy medvěd, mluvící lidskou řečí, jindy zase muž, oblečený do kožešin, bosý a zarostlý, ale podle některých druidů, kteří ho viděli a hovořili s ním, se neobyčejně podobal Emienovi nebo jeho otci.“

Frank se odmlčel, prohrábl oheň, plameny zaplápolaly. Hanna na ně vrhla vyčítavý pohled, načež se plameny ukáz-nily a klesly níž.

„Povídá se, že chlapce zachránili před vlky moudří medvědi,“ nedalo mu. „Prý měli vlastní řeč a žili v podzemních obydlích, jež se příliš nelišila od lidských. Medvídata vzala Emiena mezi sebe a on se postupně stal jedním z nich, narostla mu srst, a když chtěl, mohl vypadat úplně jako medvěd. Vzal si hodnou medvědice a měli spolu spoustu dětí. Totiž medvídat. Tak vznikli v čumalivských hvozdech medvědodlaci.“

„A jak se dostali až sem?“ zeptala se Hanna.

„Druidové vždycky bojovali proti upírům. Nejspíš je neměl rád ani Emien, a když vyrostl a stal se náčelníkem medvědodlaků, vyhlásil jim opravdovou válku. Nakonec byli upíři vyhubeni a Emiho medvědi už zůstali na jejich území. Vlkodlakům přenechali oblast kolem Čumalivy. Bylo to docela promyšlené, protože vlci jsou mnohem agresivnější a působí úřadům větší těžkosti. A starousedlíci z Čumalivy jim vlastně skoro fandí.“ Povzdechl si. „Ale to už je zase jiná pohádka.“

„Tohle jsi mi nikdy nevyprávěl,“ zívla Viriana.

„Prostě mě to nenapadlo.“ Frank nelhal, ale neříkal ani úplnou pravdu. Ve skutečnosti měl dojem, že ten příběh vůbec

neznal, dokud ho tady u ohně nezačal vykládat. „Rád bych ho jednou vyprávěl Macíkovi...“ Sklonil hlavu a zadíval se do plamenů.

„Komuže?“ přeptala se Hanna.

„Matiasovi. To je náš kluk,“ vysvětlil Frank. „Říkali jsme mu Macíku.“

„Náhodička,“ zašeptala Hanna. „Začínám na něj být zvědavá.“

KAPITOLA 8.

U CÍLE

Ráno bylo samozřejmě hodně studené, přestože tlustá polena, která Frank přiložil kolem půlnoci, ještě žhnula, ale pod borovicí bylo téměř útulno. Zčásti za to vděčili suché trávě, kterou Viriana obratně navršila na staré jehličí, ale hlavně Hanně. V noci se nějak všichni shlukli kolem ní, protože z dívky vycházelo příjemné teplo.

„Není k zahazení mít s sebou do nepohody macka,“ prohlásila Kalli, drkotajíc zuby, když se vrátila z křoví nad potokem a hrnula se k ohni.

„Jak se jmenuje tvůj kluk?“ zajímala se Hanna.

„Ludik. Má vlasy skoro jako ty,“ zasnila se Kalli. „Jako kaštany, ale takové čerstvé, sotva vyloupnuté. A hnědé oči.“

„Jako čokoláda,“ olízla se Hanna a všichni se zasmáli.

Kalli vytáhla z batohu čokoládu, obyčejnou, na vaření, zato jí ale byl pořádný kus. Hanna se rozzářila.

Frank nasypal do kotlíku tentokrát opravdový čaj a připravil sítko. Pak přenechal starost o snídani Virianě a zabral se do studia mapy. „Býval to nějaký dětský prázdninový tábor,“ vysvětloval nahlas pro každého, koho by to zajímalo. „Jenomže pak to rodičům irluginských školáků začalo připadat moc daleko, odríznuté od civilizace, a taky snad nějaké děti zmizely... Možná tam přece jen zabloudilo pár vlkodlaků.“

„V Nárcích se o Tábornické planině vykládaly ošklivé věci.“ Viriana zamyšleně nabodávala na klacíky střídavě vrstvu chleba a slaniny, pro Hannu ještě mezi to houby. „Nějaký chlapík z Irluginnu, možná dokonce doktor z kliniky, tam prováděl nelegální zákroky nebo používal nepovolené alternativní

léčebné metody. Nakonec ho údajně sami pacienti zabili. Od té doby tam nikdo nechodí, protože tam straší.“

„Jedlíci tam straší!“ řekl Frank. „Teda mackové.“

„Já se jich nebojím,“ prohlásila Hanna. „A vy se taky nebojte, nechceme jim přece udělat nic zlého!“

„Máme přece mezi nimi svoje děti,“ pokrčila rameny Kalli.

Vypravili se na cestu rychle, i když Hanna si stěžovala, že by ještě něco slupla, ale Frank ji odkázal na bobule a šípky, které rostly na keřích podél cesty a na krajích mýtin. Jenomže cestu museli brzy opustit, když chtěli pokračovat směrem na sever, a mýtin ubývalo. Hanna ale stejně zmlkla, protože se musela soustředit na cestu. Nadnášení přes překážky jí šlo dobře, jen nemohla nějak přimět houští, aby jí uhýbalo, což při jejím objemu bylo docela nepříjemné. Frank, který kráčet vpředu, jí křoví rozhrnoval, místy se dokonce rozháněl mačetou, kterou si vzal na cestu místo sekery, a usekával trčící trní, jenže větve Hannu stejně pořád chytaly za bundu a vůbec otravovaly.

Kalli s Virianou se opožďovaly a co chvíli volaly na Franka, ať počká nebo zpomalí. Byla to krušná cesta, ale Frank jim nechtěl dovolit odpočinek. Domníval se, že by nebylo dobré přijít do sídla macků v noci. I přesto, že podle fotografií irluginnského satelitu tábor v noci září jako tisíc světlušek, takže tam musí být vidět jako ve dne.

„Doufám, že nám nabídnou něco k jídlu,“ funěla Hanna. „Dneska jsem určitě zhubla deset kilo.“

„Když u vás macků se to nepozná,“ podotkl Frank, který už si to její kouzlení s gravitací stačil pořádně omrknout.

„Kdybych to tak vykládala učitelce fyziky,“ zasníla se Hanna. „A pak bych jí to předvedla... Ta by zuřila!“

„Proč?“ ozvala se Viriana zadýchaně. „Mně se taková zvláštní fyzika líbí.“

„Protože nejste učitelka,“ pravila Hanna důrazně.

Konečně se vyškrábali na nízký hřeben a díky polomu na svahu viděli pod sebou Tábornickou planinu a na ní osadu. Co osadu, tohle bylo málem město! I když většinu z něj tvořily stany různých velikostí a zděných nebo dřevěných domů bylo jen pár.

„Tam na těch polích něco pěstují,“ ukázala Viriana. „A tamhle mají ovocný sad. Paráda, zrovna jim dozrávají jablka.“

„Protože tam na planině mají jiné počasí,“ řekla tiše Hanna. „Oni ho dokážou měnit. Koukněte na ty stromy. Vidím hranici větru.“

Měla pravdu. Listnáče nahoře na úbočí byly už téměř holé a jejich větve i celé kmínky mladších stromů se ohýbaly ve větru, zatímco o něco níže se i docela malé stromky držely zpříma a hrdě nesly listí, zářící červení a žlutí.

„Třeba mají několik sklizní do roka,“ napadlo Kalli.

„Jak vypadá strom, na kterém roste čokoláda?“ zeptala se Hanna. „Není to nějaký keř?“

„Mám dojem, že kakaové boby se k nám dovážejí,“ odpověděla Viriana, „tady je na ně zima. Ale nic si z toho nedělej, mackové určitě na něco přišli. Možná pečou medové koláčky nebo si dělají marmeládu.“

„Klidně můžou zajít do nejbližšího obchodu a odnést si, co chtějí,“ usoudila Hanna. „Když nebudou chtít, nikdo je neuvidí. To umím i já, Bobík mě to naučil.“

Viriana si pomyslela, že do nejbližšího obchodu to asi bude dost daleko a že teď už mackové nemají ani v Nářcích žádné spíže na vyloupení, ale neříkala nic. Připadalo jí, že na opačném konci osady vidí jakési malé letiště s vrtulníkem a vedle něj parkoviště s terénními vozy a traktory, bylo to však dost daleko a všechny ty stroje vypadaly jako hračky, nebyla si jistá. Vrtulník by jim cestování usnadnil, to tedy ano. Pak by mohli klidně vykrádat obchody. Nebo rovnou sklady.

„Tady vede nějaká cestička,“ ozval se Frank. „Pojďte za mnou. Opatrně, klouže to.“

Pěšina byla kluzká a rozbahněná jen nahore; jakmile sestoupili níž, stala se z ní docela pohodlná, upravená cesta. A pak na ní potkali hlídku macků.

Vlastně to začalo tím, že se ta příjemná cesta začala podivně otrásat a jakoby vlnit. Všichni měli najednou pocit, že jsou lehčí, než by měli být, ba že se možná každou chvílí vznesou a poletí až do mraků, šedých, tlustých a nakrabacených jako špatně udělané škvarky – to bylo Hannino přirovnání, které pronesla nahlas a docela vztekle. „Dělají to oni,“ dodala.

„Jasně, kdo jiný,“ přisvědčil Frank, který na tom díky své větší váze (*těžké kosti*, pomyslela si Hanna) byl o něco lépe než ostatní. Chytil jednou rukou Virianu, druhou zalovil po Kalli; ta už stála na špičkách. „Moc vysoko nás nemůžou dostat,“ mínil.

„No já nevím,“ hlesla Kalli. „Když ovládají počasí...“

Cesta sebou najednou prudce šklubla a odhodila je do uschlého bodláčí v příkopě. Když se z něj vyhrabali, uviděli trojici macků, jak se na ně se zájmem dívá.

„Čím to, že se nebojíte Lesa?“ zeptal se jeden z nich. V neforných bundách byli skoro k nerozeznání, klidně mohli mluvit všichni současně. Opravdu vypadali jako děti, kluci kolem deseti, jedenácti let. Prostě baculatí chlapci, nic víc.

„Co je na tomhle lese špatného?“ opáčil Frank zachmuřeně.

„Vlkodlaci?“ nadhodil jiný macek.

„Ale houby,“ řekla Hanna, „strašíte tady jedině vy!“

Pokusil se ji zvednout, ale ona už mezitím pochytila ten trik a oplátila mu stejným. „No tohle!“ podivil se a ladně se snesl k zemi současně s ní. Hanna se vesele ušklíbla.

„Koukněte, vážení mackové,“ spustil Frank. „Hledáme svoje děti. Ludika jste unesli před dvěma lety a Matiasa před pár týdnů.“

„A vy jste nás našli a nezabloudili jste?“ Zase promluvil jen jeden, ale všichni tři udiveně zakroutili hlavami.

„Máme satelitní mapu,“ ozvala se Viriana.

Trojice propukla v smích. „Mapu!“ kuckal jeden, „oni mají mapu!“

„Takových už tu bylo,“ chechtal se druhý, až se za břicho popadal.

„S mapou se bloudí nejlíp,“ konstatoval třetí, nejvážnější z nich. Pak se všichni naráz přestali smát. „Jenže...“ Podívali se po sobě. „Tihle nás našli.“

„To je divný,“ špitl macek, jemuž z bundy vykukoval objemný rolák. Jeho společníci synchronně přikývli.

Obě skupinky se vzájemně měřily. Potom nejvážnější z macků řekl: „Pojďte.“

Vykořčili k osadě a za patami se jim zvedal vítr, přímo vichřice, nesoucí hrsti hlíny, prachu a zetlelého listí; byla cítit jako čerstvý hrob. Frank se otočil a zahleděl se do té temné, pohyblivé stěny. Hrozně se mu nezamlouvalo, jak mu fouká za krk. Viriana ho vzala za ruku; nechtěla provokovat nějakým zdržováním, kromě toho měla z té nepřírozené vichřice trochu strach. Ale vítr se nečekaně ztišil, nebo spíš se od nich o pár kroků vzdálil, a hutný, nepřátelský pach se změnil v jemnou vůni. Mackové se jako na povel ohlédli, zakouleli téma velkýma dětskýma očima, ale žádný z nich nepromluvil.

Frank přímo cítil, jak v tom krátkém okamžiku zvážili všechny členy jejich skupiny a soustředili se na něj. Nebylo to ani trochu příjemné, ale koneckonců nepodnikal tenhle výlet kvůli příjemným zážitkům. Byl tam, kde chtěl být, a musel se tomu nějak postavit. Nečekal, že to bude snadné. Stiskl Virianě ruku, povzbudivě se usmál na Hannu. Jsme u cíle, a teď se uvidí, jestli je to konec cesty, nebo naopak začátek.

KAPITOLA 9.

ÚNOS, JAK HO VIDĚL MATIAS

Podobali se dětem, klukům jako byl on sám, měli kulaté tváře a docela milé úsměvy, ovšem ve škole by jim to nepomohlo, tam by se jim všichni pekelně posmívali. Zvlášť v tělocviku. Nebo ve školní jídelně, tam by jim to teda fakt dali sežrat. Teď ovšem byli pány situace. Přišli oknem a Matias nemohl pochopit, jak to provedli s okenicemi, díval se přece, jak je máma zevnitř zajistila petlicí.

„Zvláštní schopnosti,“ ušklíbl se kluk v modré bundě, který byl z trojice největší, jako by si otázku přečetl přímo z jeho hlavy. „Líbí se ti to? Umět si otevřít, když chceš, to není k zahoezení, co?“

„Vypadá to prakticky,“ přisvědčil. „Ale co tady chcete?“ Bylo mu jasné, že vystrnadili mámu do předsíně naschvál, a to se mu tedy naopak nelíbilo ani trošku.

„No tebe přece,“ odpověděl mu ten s kostkovanou šálou kolem krku.

Matias prudce zatřásl hlavou, aby se zbavil jakéhosi cizího dotyku tam uvnitř. „Tohle mi nedělej,“ řekl tomu klukovi zamračeně.

Kluk na jeho poznámku nijak nezareagoval a pokračoval: „Patříš k nám. Nepovídej, že ti to ještě nedošlo!“

Matias si trojici obtloustlých kluků krátce změřil. Kdyby měl pár takových spolužáků, bylo by to fajn. No, nejspíš by se jim mohl podobat, stačilo by trochu víc jíst. „Ale já nejím lidi,“ namítl vážně.

Všichni tři se rozesmáli. „Propaganda,“ prohlásil největší z nich, na pohled tak dvanáctiletý, jemuž modrá bunda ještě

přidávala na objemu. Na hrudi měl vyšité velké J. „Sám to přece říkáš, ne?“

„Už to, jak ti říkají,“ pravil zasněně třetí chlapec s teplýma hnědýma očima. „Ty jsi Macek a my jsme mackové.“

„Mackové?“ vypravil ze sebe překvapeně. „Jste Jedlíci!“

„A kdo není?“ prskl kluk v modré bundě. „Jedlíci jsme všichni, bez jídla se neobejdou ani hubeňouři. Akorát že někteří se za to stydí!“

„Počkej,“ ozval se Matias. „Já mám přece mámu. Nemůžu jen tak odejít.“

„Později se pro ni můžeme vrátit. Teda až budeš náš.“ Velký kluk pokrčil rameny. „Hele, máme naspěch. V dědině ještě zbylo pár lidí, sem tam někomu tyhle indikátory fungují... Lidi jsou většinou zbabělci, ale taky už se stalo, že na nás vzali vidle, chápeš?“ Ukázal na starodávný přístroj nade dveřmi.

No tohle! Starožitný indikátor blikal jako šílený, samé červené světýlko, dokonce se snažil vypustit paprsek, ale v centrální šterbině to jen cvakalo a bublalo, jako by tam natekla dešťová voda a paprsek utopila.

Hnědooký chlapec ustoupil k oknu. „Pojď, Matiasi. Jsi náš a víš to už dlouho.“

Matias tiše vzlykl, ale nechal se vzít za ruku a vést. Když se na něj soustředili všichni tři, neměl už ani sílu zopakovat jim: *Tohle nedělejte!*

Slyšel, jak máma mlátí do dveří, a nechápal, jak to, že je ještě neprokopla nebo nevyrazila. Pak se koukl na kluka v modré bundě, zahlédl jeho svráštěné obočí a pohled upřený na nešťastné dveře. *No jasně, to dělá on. Nějak ty dveře brání.*

Také mu nedocházelo, proč se nevzbudil nikdo ze sousedů, když máma dělá takový randál a tolik křičí. Zato věděl, že těmhle mackům nedokáže vzdorovat. Nechal se poslušně postrčit k oknu. Ucítil a skoro uviděl větrný vír, složený

z čerstvého sněhu, starého listí a jehličí, v nose měl najednou vůni Upířího lesa, jak si ji pamatoval z dob, kdy tam ještě bývalo bezpečno, něco ho zvedlo, poponeslo a protáhlo oknem ven. V tu chvíli se máma probojovala do kuchyně.

Uvědomil si, že je v místnosti tma, ale macky i mámu přitom viděl docela dobře, skoro jako by měl na očích ty brýle, co rozeznávají tepelné záření. Uhýbali před ní, ale máma byla zatraceně rychlá. Byl na ni vlastně hodně pyšný. Jeho máma, velká bojovnice. Ovšem na macky nemá, oni se před ní dělají neviditelnými nebo co. *A pomáhá jim vítr, to teda není fér!* Připadalo mu, že jednoho bodla – toho v modré bundě. Pak mu ještě ušklubla kus rukávu nebo šály. Potom upadla. Zakřičel na ni, ať se nebojí, vlastně si byl dost jistý, že mu od macků nic nehrozí, ale nevěděl, jestli ho ještě slyšela. Asi ztratila vědomí, protože se zhroutila na zem, ale ani teď nepustila z ruky nůž.

„Bude v pořádku,“ zašeptal mu hnědooký, který se nějak octl vedle něj. Matias neměl nejmenší tušení, kdy a jak se protáhl oknem.

„Jak tohle děláte? Umíte létat?“

„Jenom se tak trochu vznášíme,“ řekl kluk v modré bundě. „Sakra. Ty máš ale mámu! Ona na mě šla s nožem!“

Hnědooký se uchichtl. „Vedeme si bezva kamaráda, Modroši! Ale teď fofr ke stroji, než se někdo z místních rozhoupe a vystartuje na nás!“

SCHOPNOSTI MACKŮ

Důležitou kapitolou je působení macků na přístroje. Ačkoli mackové až na výjimky nemají vlohy pro složitější práci s počítači a komplikovanější elektronikou vůbec, poměrně často mají schopnost ovlivňovat fyzikální principy, na kterých pracují elektronická zařízení (jde prakticky o tutéž schopnost, která jim umožňuje měnit chemické procesy). Díky tomu mohou mackové na krátkou vzdálenost vyřadit z činnosti většinu elektroniky (účinky bývají podobné elektromagnetickému pulsu). Na druhé straně toto chování umožnilo sestrojit poměrně spolehlivé detektory přítomnosti aktivních macků. Další schopností macků je ovlivňování fyzikálně-chemických procesů. Tato schopnost je základem pozoruhodných fyziologických procesů v těle macka, jako je ultrarychlé budování a mobilizace tukových zásob, ale dá se dobře použít i v boji. Někteří mackové jsou schopni pozměnit „pravidla“ biochemických procesů v těle protivníka, což většinou znamená velmi rychlé ochromení, metabolický rozvrat a při delší expozici smrt (civilisté podléhají prakticky okamžitě, trénované osoby obvykle dokáží čelit ochromení několik vteřin, což už stačí k použití zbraně). Naštěstí má tento útok krátký dosah (několik metrů) a zdaleka ne všichni mackové jej jsou schopni, ale přesto jde o velmi nebezpečný jev, který má také mimořádný zastrahovací efekt.

Stejně důležité jako vědět, co mackové dokážou, je znát naopak meze jejich možností, tím více, že o nich panují různé dohady, které přispívají k šíření paniky. Nejdůležitější je, že veškeré změny fyziky působí vždy pouze lokálně kolem macka, přičemž krajní dosah je přibližně dvacet metrů. Oblast mimo tento okruh je prakticky bezpečná, i když například letící předměty odhozené gravitačním vírem ji stále mohou zasáhnout. Domněnky, že by se mackové dokázali okamžitě přemísťovat v prostoru, se zdají být mylné. Rovněž schopnost ovlivňovat tok času je třeba zařadit mezi přehnané smyšlenky. Schopnost čtení myšlenek se zřejmě u macků nevyskytuje, i když nepochybně jsou schopni velmi přesného vcítění do myšlení protivníka. Schopnost ovládat cizí jedince silou vůle sice byla prokázána, ale velmi pravděpodobně se jedná pouze o psychologický nátlak kombinovaný s hypnotickými schopnostmi. Obecně po duševní stránce nemají mackové nad lidmi větší převahu, jediná jejich výhoda vyplývá z nedostatku morálních zábran a vnitřních bloků, které lidské jedince obvykle zpomalují.

(Příručka pro příslušníky speciálních jednotek, tištěno v Čumalivě)

KAPITOLA 10.

V OSADĚ NEPŘÁTEL

Základ osady nejspíš tvořila bývalá lidská vesnice. Uprostřed planiny se tyčily běžné domy, cihlové, s kamennou podezdívkou a omítkou, dost popraskanou a sloupanou, jak ji nikdo už léta neopravoval; ty obyčejné domy se opravdu tyčily, protože všude kolem se rozkládal poměrně plochý tábor ze stanů s dřevěnými podsadami a neúhledně vyčuhujícími komínky. Stany se rozlezly až k úbočím okolních kopců, některé už začaly šplhat nahoru. Všechno tu vypadalo dost provizorně, až na osvětlení. Kampak se hrabala jejich vesnice se svými pěti lampami! Tady byl dokonce každý stan ověncen nažloutlými žárovkami a zářivky na vysokých sloupech vytvářely dojem denního světla.

Válečný tábor, pomyslel si Matias, sídlo těch, kdo se chystají dobývat města. Kurva, dodal v duchu výraz, který před mámou nesměl používat, kam mě to zatahli? Co ze mě chtějí udělat?

Vystoupili z vrtulníku, který bravurně pilotoval zamračený kluk zvaný Modroš. Pepin, ten hnědooký a nejhovornější z trojice, se zmínil, že s létajícími stroji si mackové náramně rozumějí.

„Tohle není naše hlavní základna,“ vysvětlil Vilík, který vyskočil hned za Matiasem. Správně se mělo ozvat pořádné zuchnutí; Vilík byl pěkně tlustý, ale dopadl tiše, jako list.

„Odtud podnikáte únosy?“ zeptal se Matias. Nemyslel to zle a byl přesvědčen, že ani tihle zvláštní kluci s ním nemají zlé úmysly. Vůbec se jich nebál.

„My říkáme akce,“ poučil ho Modroš úsečným tónem.